

ΕΤΟΣ Ζ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101

ΤΕΥΧΟΣ 23

Διευθυντής και Έκδότης

1 Ἀπριλίου 1907

Συνδρομή Ἐσωτερικοῦ Δρ. 16.

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Συνδρομή Ἐξωτερικοῦ φρ. 20.

II ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

ΕΝ εἶχομεν ἄδικον, γράφοντες ὄσα ἐγράψαμεν ἄλλοιτε περὶ τοῦ ἐπισημονικῶς ἀδυνάτου τῆς τελεσφορήσεως ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου ἀνευ σύρματος εἰς μακρὰς ἀποστάσεις, διὰ τοῦ ἐν χρήσει ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῶν συνήθων σιγῶν τῶν τηλεγραφείων καὶ ἰδοῦ καὶ ἐν Γερμανίᾳ καταγινόμενοι πρὸς ἐγκατάστασιν τοιοῦτου σταθμοῦ διὰ νεωτέρων καὶ τελειότερων μέσων. Ἄλλὰ καθ' ἡμᾶς καὶ τοιοῦτον σίσημα μὲ ὄσας τὰς φοβερὰς καὶ τρομερὰς ἐνεργείας του, δὲν θὰ βραδένην ἀθεωρηθῆ προϋόντος τοῦ χρόνου ἀκατάλληλον καὶ ἀσύμ-

φορον ταῖς περιουσίαισιν, ἂν ὄχι ἀδύνατον, ἐπὶ τοιοῦτους ὄρους.

Ἴδου δὲ τί περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γράφει ὁ Henry de Parville: «Ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ καταγίνονται τὰ διοργανώσασιν ἐπιχειρήσασιν τηλεγραφικὴν ἀνευ σύρματος, δὲν θὰ ἦτον ἀσκοπον τὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα τιὰ καὶ περὶ τοῦ ἤδη διοργανομένου μεγαλειότερου τῶν μέχρι τοῦδε ἀκτινοηλεκτρικῶν σταθμῶν ἐν Εὐρώπῃ, τοῦ γίγαντος τῶν μέχρι τοῦδε τηλ. τοιοῦτων σταθμῶν, τῆς Νάουεν, ἐν Γερμανίᾳ πόλεως.

Ὁ σταθμὸς οὗτος ὑπερβαίνει σημαντικῶς τοῖς μέχρι τοῦδε συσταθέντας. Τὸ δὲ μέρος, ἐνθα

συνεστήθη εἶνε ἡ μικρὰ πόλις Νάουεν, 40 χιλίομετρα βορειοδυτικῶς τοῦ Βερολίνου, ἐν τῷ μέσῳ ἐξείας πεδιάδος, περιστοιχισμένης ἐκ λευβαδίων καὶ μακρὰν παντὸς ὄλικου ἐμποδίου.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι πᾶς ἀσύρματος τηλεγραφικὸς σταθμὸς ἀποτελεῖται ὑπὸ οὐσικενῆς μεταβιβατικῆς. ἥτις μεταβιβάζει τὰ τηλεγραφήματα, ἐπὶ δέκτιον, ὅστις τὰ παραλαμβάνει, καὶ τρίτον ἐπὶ μῆδς κεραιᾶς, μεγάλοιοιοῦ. Τὸ ὕψος δὲ ταῦτης εἶναι ὁ κυριώτερος τῶν παραγόντων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ μεταβίβασιν τῶν ἠλεκτρικῶν σημείων (κυμάτων).

Ἐπὶ πολὺν χρόνον μετεχειρίζοντο ὡς ἰσοῦς, σιδηρᾶς ράβδους, εἴκοσι μέτρων μήκοις ἢ καὶ τριάκοντα, οὗς συνδέον μεταλλικῶς μετὰ τῶν ἔσωθι τοῦ σταθμοῦ ἐργαλείων, ἀλλὰ παρετηρήθη, ὅτι ὄσakis ἐπρόκειτο ν' ἀνταποκριθῶσι πρὸς μεγαλειτέρας ἀποστάσεις, ἔδει ν' ἀντιτρέξωσι εἰς εἰς ἐπιηλοτέρους ἰσοῦς. Τούτωνθεν συνεπέρανον, ὅτι ὁ ἰσοῦς, ἐν τοιαύταις σιτηήκαις, καθίστηται ἐνκολωτέρον τὴν ἐκπομπὴν εἰς τὸ κενὸν τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων. Ἐπιτοτε δὲ, παρεδέχθησαν, ὅτι ἀντὶ ἐνὸς ἰσοῦ μοναδικοῦ, ἦτο ἀποτελεσματικώτερον τὰ σιτηδέσωσι εἰα τοιοῦτον μετὰ πολλῶν μεταλλικῶν ἀγωγῶν. Συνεπέια δὲ τούτου κατεσκεῦασαν ἐν εἶδος μεταλλικοῦ δικτύου, δίκην χαλυβδίνου ἀλεξιβροχίου. ἔχοντος τὸν κεντρικὸν ἰσοῦν ὡς λοβὴν. (μέσην ἀγειρηίαν). Οὕτω κατωρθώθη, διὰ τοῦ μέσου τούτου, τὰ μεταβιβαζῶσιν ὄπωσθήποτε ἠλεκτρικὰ ρεύματα εἰς ἀπόστασιν χιλιάδων τιων χιλιομέτρων.

Ὁ ἐν τῇ Νάουεν δῆμος ἐγκατασταθεὶς ἰσοῦς ἔσχατως εἶναι γιγαντιοῖς, ἔχων ὕψος 100 μέτρων καὶ συνάρθρωσιν 4 μ. περιτον πλειρικὴν ἄπος δὲ ὁ πύλων σιτηρίζεται ἐπὶ πυκνοῖαιου χυτοῦ βάθρου. τετοποθετημένου ἐπὶ ἐμβάσιως σιτηρωτάτης ἐξ ἀσβεστολθου. Ἐπὶ τοῦ ἀνω δὲ μέρους τοῦ ἰσοῦ, εἰς 96 μέτρων ὕψος, κατεσκεῦασαν θέσιν. εἶδος πτερυγίου, δὲ τὸν ἔλεγον καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐπιχειρησικοῦ τμη-

ματος του άνω άκρου του ίσιου. Είς 75 δε μέτρων ύψος τα καλώδια είσι περιεμοζευμένα και εκείθεν διενθύνονται εις 200 μ. απόστασιν από τους πόδας του πύργου, ών τα άκρα είσι σιερως έν όγκολίθους προσηλωμένα. Άλλά και αυτός ο σταθμός εκ πλίνθων κατεσκευάσται, διώροφος και έξ 100 μέτρων τειραγωνικώς. Ίσογείως εθρηγίαι αι αΐθουσαι των μηχανημάτων και συσκευών και τα γραφεία άνωθεν δε τούτων τα εργαλεία ύψηλής τάσεως.

Η απόστασις της μεταβίβασεως του ηλεκτρικού ρεύματος εξαρτάται φυσικώς εκ της δυνάμεως (έντάσεως) των παραγομένων κυμάτων. Ένταύθα μεταχειρίζονται ρεύμα 300 λουγδονικών λαγήνων (συμπυκνωτών), ο δ' εκ της εκρήξεως των ηλεκτρικών σπινθήρων κρότος είχε φοβερός και τα παραγόμενα κύματα μεγίστης ένεργείας, άνω και μεταφέρονται εύκόλως διά της μεταίπιόσεως χειριστικού εργαλείου από του μεταβιβασίου εις την συσκευήν της παραλαβής (δέκτην). Διά την έξυπνότητα της εργασίας ταύτης, δύο μόνον υπάλληλοι όρκοΰσιν, εις τηλεγραφικής και εις θερμοστικής.

Τα τηλεγραφήματα παραλαμβάνονται είτε τηλεφωνικώς, είτε διά του Μορσικού τηλεγραφικού συστήματος.

Τοιαύτη έν γενικάς γραμμαίς είχε η περιγραφή του νέου και μεγάλου τούτου γερμανικού άσυρμάτιου σταθμού. οδνιως αι δοκιμαί απέδωκαν έξοφρατα άποτελέσματα. "Ητοι: έν παραδίγμωσι, μετεβίβάσθησαν τηλεγραφήματα από του σταθμού τούτου και παρελήφθησαν έχάτως έν τω υπερωκεανείω άμοπλοίω «Βρέμα» της Βορειογερμανικής Έταιρείας Αδύδ, μέχρις άποστάσεως περίπου 2,400 χιλιομέτρων εκ Βρέμας (*) και ένιούτως τα κύματα ταύτα είχαν τά διατρέξουν την "Ηπειρον, επί της ήμισείας περίπου άποστάσεως. Όμοίως τηλεγραφήματα λήφθησαν έν Πετρούπολει εις άπόστασιν 1,350 χιλιομέτρων και άνταποκρίσεις άκτινοηλεκτρικαί άντηλλάγησαν από της Νάουσεν εις Rigi Scheidegg της Έλβετίας, επί άποστάσεως περίπου 800 χιλιομέτρων.

Τα πειράματα ταύτα είσι κατά τοσοΰτον μίλλον άξιοπαρατήρητα, καθ' όσον τα ηλεκτρικά κύματα διήλθον από πολυαριθμούς σειράς όρειων και είσι πειράματα πρώτων δοκιμών. Έλπίζεσθαι δε, ότι έντός δίλγου θά δυνηθούν τ' άντοκροϋθύν εις άπόστασιν 3 000 και δι' 4,000 χιλιομέτρων. Είτε δε πολύ περιεργον τούτο, καθόσον και ανικάνεται πλέον ή διά μέσον τοσοΰτων έμποδίων και σημαντικών άποστάσεων διέλενσις ηλεκτρικού ρεύματος από σταθμού εις σταθμόν, άνευ άγωγού

* Βρέμα, Φαβίρανον, πόλις εκ των λεγομένων συμμαχικών ή όμοσπόνδων της Γερμανίας παρά τον Οσίσορην (Weser) ποταμόν.

μεταλλικού σύρματος, ως μέχρι τούδε γίνεται διά του έν χρήσει ηλεκτρικού τηλεγράφου.

Τό ζήτημα έγκείται εις την έγκατάστασιν δσω το δυνάτον ύψηλοτέρου σταθμού και την εκπομπήν εκείθεν ηλεκτρικού ρεύματος μεγίστης έντάσεως. ήτοι καταπληκτικής δυνάμεως, οδτως ώστε ή λειτουργία των μηχανημάτων αυτών προξενεί φρόνην και κατάπληξιν εις τους παρασιταμένους, καθόσον ο παραγόμενος έντεΐθεν κρότος είχε τοσοΰτον ισχυρός και βίσιος, ως τά παρήγετο έξ έξπυροσροϊήσεως έπανειλημένων όμοβροντιών τηλεβόλων.»

Τοΰτοις έν δίλγοις ο νέος άσύρματος τηλεγρ. σταθμός, δι' ού νομίζουσιν. ότι θ' άντικαταστήσασιν τον υπάρχοντα διά μεταλλικού άγωγού τηλεγράφον.

Φ. Πρίντζης.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

Η Ίόππη

Η ΙΟΥΠΠΗ είναι μία των αρχαιοτάτων πόλεων της Οικουμένης, κτισθεΐσα κατά τινες πρό του Κατακλυσμού. Κατά την Έλληνικήν μυθολογίαν ή Άνδρομέδα ένταύθα δεθείσα, έξεΐθη εις βοράν θαλάσσιου τινός τέρατος, όπερ έθνώτωσεν ο Περσεύς. Έξ Ίόππης άπέπλευσεν ο Ίωνξ εις Θασρείς, άποφεύγων την εκπλήρωσιν της έντολής του Θεού, ίνα κηρύξη μετάνοιαν τώ Νινυΐταις. Ο Βασιλεύς της Τύρου Χειρξ, δι' Ίόππης άπέστειλε τους κέδρους του Λιβάνου εις τον Σολομώντα διά την οικοδομήν του Ναού. Τω 164 π. Χ. κατεστράφη ή πόλις υπό Ίούδα του Μακκαβαίου επανακτισθεΐσα έν τω μεταξύ, ήρειώθη υπό του Βεσπασιανού. Κατά την Χριστιανικήν εποχήν έν Ίόππη διά του Άποστόλου Πέτρου άνίστη ή νεκρά χήρα Ταβιθξ, περιημισμένη επί φιλελεημοσύνη, ο αυτός δε Άπόστολος είδε και την όπτασίαν της εκ του ουρανού καταβαινώσεως όθόνης. Επί του Μεγάλου Κωνσταντίνου ή Ίόππη έχρημάτισεν έδρα Έπισκόπου, υποκειμένου τω Μητροπολίτη Κισσαρείας. Η Ίόππη κατελήφθη υπό των Άράβων τω 635 μ. Χ., υπό των Σταυροφόρων τω 1099. μετέπειτα κατά το 1200 υπό του Άδελ, άδελφού του Σελχιδίνου τω 1229 υπό του Άυτοκράτορος Φρειδερίκου του Β', τω 1268 ο Ριβάξς κατέστρεψε τά τείχη και τους πύργους της Ίόππης. τω δε 1647 είχε έντελώς κατεστραμένη τω 1779 άναφέρεται μεταξύ των πόλεων, τάς όποιás ο Μέγας Ναπολέων έκυρίευσεν. Η Ίόππη έξάγει έλαιον σίτον, κριθήν, σίσαμον, σάπωνα, λεμόνια, περδικαλτα και άλλα όπωρικά. Παρά την θαλάσσαν είναι έκτισμένη ή

Μονή του Αγίου Γεωργίου, ένθα έδραΐει Ήγούμενος. Υπάρχουν δύο όρθόδοξοι Ναοί και μία Σχολή πρακτική, ένθα διδάσκονται ξένοι γλώσσας, συντηρουμένη υπό της Αγιοταφικής άδελφότητας.

Η Ιερουσαλήμ

Πρώτος θεμελιωτής της πόλεως Ιερουσαλήμ άναφέρεται ο Μελχισεδέκ. Οι αρχαιοτάτοι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ έκαλούντο Ίεβουσαίοι. Μολοντί από της εμφάνισεως των Ίσραηλιτών εις την γην Χαναάν (1500 π. Χ.) βαθμηδόν κατεκτήθη άπασα ή Παλαιστίνη ή Ιερουσαλήμ, όχυρά ως εκ της θέσεως της, άντέσχε μέχρι του βασιλείου Δαβίδ, όστις έκυρίευσεν αυτήν κατά το 1050 π. Χ. εκδιώξας τους Ίεβουσαίους εκ της άνω πόλεως, εις ήν έναπέμειναν, την όποιαν και άνόμασε «Πόλιν Δαβίδ». Επί του βασιλείου τούτου ήμασεν ή Ιερουσαλήμ, έθωρήθη δε ως ιδιαιτέρα πόλις του Θεού, έναποθεΐσης έν αυτή της Κιβωτού της Διαθήκης, έν τω μέσω της σκηνής, την όποιαν αυτός ο βασιλεύς επί της άνω πόλεως έπηξεν. Ο βασιλεύς Σολομών, διχδεχθείς τον πατέρα αυτού Δαβίδ, οικοδόμησε περικαλλή Ναόν επί του όρους, Μωρία, ένθα σήμερα φαίνεται το τέμενος του Όμάρ. Μετά τον Σολομώντα, το βασιλείον διηρέθη εις δύο, όπερ συνετέλεσεν εις την παρακμήν εύρον δε τότε καιόν οι Άνατολικοί λαοί και οι Αιγύπτιοι να εισβάλωσιν, έως ού επί τέλους κατορθώθη να υποταχθί ή Ιερουσαλήμ εις τον Ναβουχοδονόσορα. κατά το 606 π. Χ. Μετά επανάστασιν, λαβούσαν χώραν έν τω μεταξύ, εκή ο ναός του Σολομώντος. άνεσκάφη ή πόλις και ήμαλωτίσθησαν οι Ίουδαίοι, έπετράπη δε ή επάνοδος αυτών υπό Κύρου του βασιλείου των Περσών κατά το 536 π. Χ. Κατά την ήμαλωσίαν ταύτην ο προφήτης Ίερεμίας έτόνισε τά Ίερεμιάδας του, άποπειούσας άρωμα άγνού πατριωτισμού του ψάλλον και πίστεις εις τον Θεόν. Οι Ίουδαίοι επανεληθόντες εκ της ήμαλωσίας, προσεπαθήσαν ν' ανοικοδομήσωσιν την πόλιν Ιερουσαλήμ και τον έν αυτή Ναόν (458 π. Χ. έπερατώθη υπό του Ζοροβάβελ), σν τω χρόνω δε επανήλθεν εις την προτέρα της άκμήν. Τον κατακτητήν Μέγαν Άλέξανδρον ή Ιερουσαλήμ είδέχθη μετά χαράς, επί δε των Πτολεμαίων και των Σελευκιδών απήλασε βαθείας ειρήνης μέχρι του Ατιόχου του Έπιφανούς, όστις ήρήμωσεν αυτήν, άντιστάσαν κατά της εισαγωγής του Έλληνικού θρησκευματος (167 π. Χ.). Οι Μακαβαίοι ήλευθέρωσαν αυτήν τω 161 π. Χ. τω δε 63 π. Χ. υπετάγη εις τους Ρωμαίους διά του Πομπηίου. Κατά το 37 π. Χ. έβασιλεύσεν ο Ηρώδης, ύποτελής ών εις τους Ρωμαίους, επί δε τούτου ή Ιερουσαλήμ επλουτίσθη διά πολλών και μεγάλων οικοδομών. Το προτελευταίον έτος της βασιλείας του Ηρώδου έγεννήθη Ο ΚΥΡΙΟΣ

ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. Τω 70 μ. Χ. κατεσκάφη ή Ιερουσαλήμ υπό του Τίτου και εκή ο Ναός αυτης. Τω 136 μ. Χ. άνέκτησε την Ιερουσαλήμ ο Άδριανός και άνόμασε αυτήν Αίλιαν Καπιτωλίαν. Τω 326 μ. Χ. ο Μέγας Κωνσταντίνος τή προτροπή της μητρός του Αγίας Έλένης έκτισε πολλούς και μεγάλους ναούς, έν οίς τον Ναόν της Αναστάσεως, ένθα ο Πανάγιος Τάφος. Κατά την έν Χαλκηδόνι σύνοδον (451-453) ή τέως επισκοπική έδρα της Αίλιας, υπό την Μητρόπολιν Καισαρείας και είτα άνεξάρτητος από ταύτης, άνεκηρύχθη θρόνος Πατριαρχικός. Επί Ιουστινιανού δεφκοδομήθη σειρά ναών και ιερών καθιδρυμάτων, κατά δε το 614 έκυριεύθη ή Ιερουσαλήμ υπό των Περσών, ήμαλωτισθέντος και του Πατριάρχου Ζαχαρίου μετά του τιμίου Σταυρού. Κατά την εκπόρθησιν της πόλεως παρεδόθη εις το πύρ και ο Ναός της Αναστάσεως, όστις άνωκοδομήθη υπό του αγίου Μεδέστου. Τω 628 ο Άυτοκράτωρ Ηράκλειος κατετρόπως τους Πέρσας και επανέφερε τον τιμιον Σταυρόν.

Τω 637 μ. Χ. ή Ιερουσαλήμ παρεδόθη εις τον Άραβα κατακτητήν Όμάρ-ϊπν-Χαττάπ, υπογραφείσης της συνθήκης από μέρους της Ιερουσαλήμ υπό του τότε Πατριάρχου Σωφρονίου. Είτε ή πρώτη συνθηκολογία, ή όποία έγινετο μεταξύ Χριστιανών και Μουσουλμάνων κατακτητών, εκ της όποιας πηγάζουσι τά τόσον πολυτίμους ύπηρεσίας εις τον ύπόδουλον έλληνοσμόν παρασχόντα προνόμια μέχρι σήμερα. Η Άραβική κατακτησις διήρκεσε μέχρι του 1099, κατ' αυτήν δε ούκ όλίγα ύπέστησαν οι Χριστιανοί εις τά ιερά Προσκυήματα. Φοβερώτερα ήτον ή κατακτησις της Ιερουσαλήμ υπό των Σταυροφόρων, 1099 μ. Χ. διότι κατ' αυτήν εξεδηλώθη όλη ή λύσσα του θρησκευτικού φανατισμού της Δύσεως κατά των Χριστιανών της Ανατολής. Τω 1187 ο Σαλάχου-εδδίν, κατήγγησε την Λατινικρατίαν και έκυριάρχησε της Ιερουσαλήμ, τω δε 1229 μετά πολλάς εκ της Δύσεως σταυροφορίας, ή πόλις παρεδόθη υπό του Κιάμελ, σουλτάνου της Αιγύπτου εις τον Άυτοκράτορα της Γερμανίας Φρειδερίκον, όστις είχε συμμαχήσει πρότερον μετ' αυτού κατά του άδελφού του Μουάτζζαμ. Έν τω μεταξύ ή Ιερουσαλήμ εύρέθη υπό την κηριρχίαν των Μαμελούκων. έως ότου τω 1517 έκυριεύθη υπό του Όσμανίδου Σουλτάν Σελήμ του Βου, υπό τούτου άνανεώθησαν τά τοίς Χριστιανούς υπό του Όμάρ-ϊπν-Χαττάπ δοθέντα προνόμια. Έκτοτε μέχρι σήμερα ή Ιερουσαλήμ κατέχεται υπό των Τούρκων, μη διακοπέσης της δυναστείας έν τω μεταξύ, ειμή μόνον υπό του εξ Αιγύπτου Ίσραήμ Πασσα επί έννεαετίαν (1831-1840).

Ο Ναός της Αναστάσεως
Ο χώρος, ένθα σήμερα ο Ναός της Ανα-

στασεως εύρισκται, ήτον επί της έποχής του Κυρίου ήμων Ιησού Χριστού έξω των τειχών της πόλεως Ιερουσαλήμ, πρὸς τὸ βορειοδυτικόν μέρος. Πρῶτος ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔκτισεν ἐπ' αὐτοῦ τῷ 335 μέγαν κλόν τὸν ὁποῖον ἐπλούτισε τεραστίως. Περιέλαθεν ἐν αὐτῷ τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, τὸν Γελογοθῶν καὶ τὸν τόπον τῆς εύρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατ' ἐξάρισιν ὁ Ναὸς οὗτος λόγῳ τοῦ εἰσόδου του καὶ δι' ἀρχιτεκτονικὸς λόγους ἐβλεπε πρὸς δυσμὰς. Τῷ 614 κατέστρεψε τὸν κλόν τούτον ὁ Χωσρόης, ἐπανακτισθέντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χώρου ὑπὸ τοῦ ἁγίου Μοδέστου, τοῦ μετέπειτα Πατριάρχου Ἱερουσαλήμων καὶ διακρινθέντα εἰς τέσσαρας Ἐκκλησίας. Τῷ 669 ἐκίνη ὁ τροῦλος τοῦ ναοῦ καὶ διηρπάγη ὑπὸ τὸν ἄρχιεπίσκοπον Μουσουλιμάνων. Ὁ δὲ Χάκην τῷ 1010 ἐξέδωκε διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου διατάσσεται ἡ παντελής καταστροφή τοῦ Ναοῦ, ὅπερ καὶ ἐξετελέσθη, δὲ ἀνωκοδομήθη δὲ εἰς τῷ 1048 διὰ δαπάνης τῶν Αυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, Ρωμανοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου, Μιχαήλ τοῦ Παφλαγονέος καὶ ἰδίως τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου. Εἶνε δευτέρη αὐτῆ ἡ ἀνωκοδόμησις τοῦ Ναοῦ. Οἱ Σταυροφόροι κατὰ τὸ 1161 ἐπεσεύχασαν ὀλίγον τὸν Ναὸν καὶ συνήνωσαν εἰς ἓν ἄρμονικὸν τὰ προὔπαρχοντα μέρη, εἰς τὴν ἐπισκευὴν δὲ ταύτην ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Αυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Μανουὴλ ὁ Κομνηνός. Ἄλλην ἐπισκευὴν τοῦ Ναοῦ ἀπαντῶμεν ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερουσαλήμων Χρυσάνθου, τῷ 1718, ὅτι ἐκάστον τῶν ἐν τῷ Ναῷ δικαιοσύγων ἰθῶν ἐπεσκεύασε τὸ ἴδιον μέρος, πλὴν τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου, ὅπερ ἔμενεν, ὡς εἶχε πρότερον. Τῷ 1808 τὸ ὅλον σχεδὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ Ναοῦ ἐκίνη, τοῦ πυρὸς μεταδοθέντος ἐκ τῶν διαμερισμάτων τῶν Ἀρμενίων, ἀνωκοδομήθη δὲ τὸ 1810 δι' ἐράνων μεταξὺ ὄλων τῶν Γραικῶν Ὁρθοδόξων διενεργηθέντων. Τῷ 1869 ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν τριῶν δυνάμεων Ρωσσίας, Τουρκίας καὶ Γαλλίας ὁ ἁγιὸς τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου μέγας τροῦλος, ὅστις εἶνε χριστούργημα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐκτοστὸς μέχρι τῆς σήμερον οὐδεμία παραλλαγή ἐγένετο ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ Βυθάνια

Ἡ Βυθάνια εἶνε πατρίς τοῦ Ἀλζάρου, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀνίστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν. Εἰς τὸν Τάφον αὐτοῦ καταβαίνομεν διὰ βαθμίδων. Ἐπὶ τοῦ Ταφου τούτου ἡ Ἁγία Ἐλένη ἔκτισεν κλόν. Κατὰ τὸν 12 αἰῶνα ὁ ναὸς δὲν ὑπάρχει· παρὰ τὴν εἰς Ἱερδανὴν ἁμαξητὴν ὁδὸν δεξιὰ δεῖκνυται ὁ τόπος, ἐνθα ὑπῆνθησεν τῷ Χριστῷ ἡ Μαρία κλειύσα, ὀλίγον δὲ περικιτέρω ἡ Μονὴ τῆς Βυθάνιας.

Ἡ Ἱεριχώ.

Ἡ Ἱεριχώ εἶνε ἡ πρώτη πόλις, τὴν ὁποῖαν

ἐκυρίευσαν οἱ Ἑβραῖοι ἐντεῦθεν τοῦ Ἱερδάνου, τὰ δὲ ὄχυρά αὐτῆς τείχη ἐπεσαν διὰ θαύματος Ἡρώδης ὁ μέγας ἐκόσμησε καὶ ὠχύρωσεν αὐτήν, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ ἦτο σπουδαῖοςτατος ἐμπορικὸς σταθμὸς. Ἐνταῦθα ἐθεράπευσεν ὁ Χριστὸς δύο τυφλοὺς, συναντήθη δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ζακχαίου. Βορείως τῆς Ἱεριχῶς δι' ἁμαξητῆς ὁδοῦ φθάνομεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἐλισσαίου, πηγὴν διαυγῆ καὶ ἁθροῖνον, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα, πικρὰ ὄντα, ἐγλύκανεν ὁ προφήτης Ἐλισσαίος. Βορειοδυτικώτερον προχωροῦντες καὶ ἀνερχόμενοι, φθάνομεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Σαρανταρίου Ὄρους. Ἐπὶ τούτου, κατὰ τὴν παραδόσιν, ἐπειράσθη ὁ Χριστὸς ὑπὸ τοῦ διαβόλου μετὰ τεσσαρκακονθήμερον νηστείας. Ὑπαρχεῖ ἐπὶ τοῦ προσκονήματος νεώκτιστος Μονὴ καὶ ὠρῆς ναὸς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν ἀρχαιότερου, ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐλένης πιθανῶς κτισθέντος. Ἡ κορυφὴ τοῦ Ὄρους, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε τὸ φρούριον Δάμ, ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου ἀνωκοδομήθησεν, ὑπάρχει νεώκτιστον περιτείχιμα καὶ ἐν αὐτῷ διενεργούνται ἀντακροαί. Τὸ Σαραντάριον Ὄρος εἶνε ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῆς Ἰουδαίας, δύνεται δὲ εἰς τὴν ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ καταπτῶων, νὰ διακρίνη πρὸς Δυσμὰς μὲν τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, πρὸς Βορρῶν τὰ ὄρη τῆς Σαμαρείας, πρὸς δ' Ἀνατολῆς τὴν ἐρημον κοιλάδα τοῦ Ἱερδάνου, τὴν Ἱεριχώ, τὰ ὕδατα τοῦ Ἐλισσαίου, τὸν χεῖμαρον τοῦ Χουζιβῆ, τὰ Γαλιγαλα, τὸ μοναστήριον τοῦ Προδρόμου, τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀββᾶ Γερασίου, τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν, τὸν Ἱερδάνον καὶ τὴν πύργον τοῦ Ἱερδάνου γόρην μετὰ τῶν ὄρων Μωαβ.

Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα

Ἡ Νεκρὰ θάλασσα καλεῖται καὶ Ἀσραχίτις Λίμνη. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Πενταπολις, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ὁποῖων ἐσώθη ὁ Λώτ. Εἶνε λίμνη ἄνευ ἐκροῆς, ἔχουσα τὸ βαρύτερον φυσικὸν ὕδωρ τοῦ κόσμου. Πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Πενταπόλεως ἦσαν πλείστα φυσικὰ φεάτα ἀσραχίτου, ἧτις ἀναδ' ὄντα εἶναι ὅτι. Ἐχει μέγιστον βάθος, μὴ καταμετρηθῆν ἀκριβῶς, λόγῳ τῶν ἐντὸς τῆς θαλάσσης φεάτων. Διὰ τὴν καυστικὴν ἀλμυρότητα οὐδὲν ἐπιζῶν διατηρεῖται ἐν αὐτῇ.

(Ἐστὶαι συνέχεια)

Φ. Πρίντζης

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Μὰς ὑπεχρέωσε. Τώρα ἀρκεῖ ἔως ἐδῶ καὶ πρόπει ν' ἀποσυρθῆς, ἦδη, διότι θὰ καλέσωμεν ἄλλο πνεῦμα νὰ συνομιλήσωμεν.

— Δὲν θ' ἀφήσω ἄλλο πνεῦμα, νὰ ἔλθῃ. Ἐγὼ θὰ ἦμαι πάντοτε ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὲ ἔχωμεν πλησίον μας. Κατέστις ἀνυπόφορος πλῆον. Οὔτε σὲ χρειαζόμεθα εἰς τίποτε.

-- Ἀδίκως κοπιᾶτε, δὲν φεύγω.

— Σ' ἐξορκίζω καὶ πάλιν νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

— Σ' ἐξορκίζω κ' ἐγὼ νὰ μὴ φύγω.

Κάμνω τότε τρεῖς τὸ σμμεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ χάρτου.

— Δὲν σοῦ ὀμιλῶ πλέον. τῷ λέγω καὶ παρακαλοῦμεν τὸ πνεῦμα τοῦ... (συγγενοῦς τῆς οἰκογενείας) νὰ ἔλθῃ, ἐπ' ὀλίγον νὰ συνομιλήσωμεν. Ἰλὴν δὲν ἐρχεται καὶ φαίνεται πάλιν ὁ καρποαμένος.

— Σὰς εἶπον δὲν θ' ἀφήσω οὐδὲν πνεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό, φύγε ἀπ' ἐδῶ. Καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Παντοδυνάμου παρακαλῶ τὸ πνεῦμα τῆς Μαρίας Π... νὰ ἔλθῃ νὰ συνενονθῆ μαζί μου.

— Ἦλθον, μοὶ ἀπαντᾶ τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ἡ Μαρία.

— Βοηθῆσον, τὴν περίστασιν, τῇ λέγω, νὰ φύγῃ ὁ δαίμων καὶ νὰ συντελέσῃ ὥστε ἡ Θηρεσία νὰ συνενονθῆ με ἀγαθὰ πνεύματα. Διατί δὲν ἀπομακρύνεται ὁ Ἐωσφόρος;

— Εἶναι ἰσχυρὸν πονηρὸν πνεῦμα καὶ θὰ δυσκολευθῆτε, καλέσατε τὴν Ἁγιον Δημήτριον.

— Καλῶς. Σὲ παρακαλοῦμεν, Ἁγιε Δημήτριε, ἔλθῃ νὰ μὰς βοηθήσῃς ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ κακὸς αὐτὸς δαίμων.

— Εἶμαι ὁ ἅγιος Δημήτριος, λάβετε τὴν Σύνοψιν καὶ ἀναγνώσατε τὸν 90^{ον} Ψαλμὸν τοῦ Δαυὶδ.

Ἡ Θηρεσία ἄνευ ἄλλης παροτρύνσεως σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ μὰς φέρει τὴν Σύνοψιν. Ἀναζητοῦμεν τὸν 90^{ον} Ψαλμὸν καὶ ἀναγινώσκομεν :

«Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἱγίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀύλισθάσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλήπτωρ μου εἰ καὶ καταφύγιόν μου, ὁ Θεὸς μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν. Ὅτι αὐτὸς ρύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους. Ἐν τοῖς μετα-

φρένοισ αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπείς· ὕψω κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας. Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου· πρὸς σέ δε οὐκ ἐγγυεῖ κτλ.»

Ἡ Δεσποινὴς μετὰ προσοχῆς μέχρι τοῦ τέλους ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Περιέργων. Ἐγνωρίζετε, ὅτι ὁ Ψαλμὸς αὐτὸς ἀφεῶρα εἰς τὴν περίστασιν;

— Ὅχι, τώρα τὸν ἀναγινώσκω.

— Δὲν τὴν ἐρωτᾶτε, καλεῖτερον, κ. Πρίντζη, ἀν λαμβάνῃ εἰς χεῖρας της συχνὰ τοιαῦτα βιβλία;

— Καὶ μολταῦτα ἀμέσως τὸ εὔρε

— Καὶ ἐγὼ ἀπορῶ ἦδη.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ψαλμοῦ, ἡ χεὶρ τῆς Δεσποινίδος γράφει:

— Ἦλθον πάλιν, δὲν σὰς εἶπα, ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃτε νὰ μ' ἐκδιώξετε;

Ἡ Δεσποινὴς θυμῶν, ἐγὼ ἀγανακτῶ, μετὰ δὲ μικρὸν εἰρωνικὸν γέλωτα, σπᾶ βιαίως τὸ μολυβδοκόνδυλόν της ἀκουσίως ἐαυτῆς καὶ ἀνακράζει:

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ μένα αὐτὸς;

Ἐπικαλοῦμεν ἐκ νέου τὸ οἰκεῖον πνεῦμα, ὅπερ μὰς λέγει:

— Εἶναι ἰσχυρὸν πνεῦμα αὐτὸς ὁ δαίμων καὶ δὲν φεύγει εὐκόλως. Καλέσατε ἦδη τὸν Ἁγιον Ἀντώνιον.

Καλοῦμεν αὐτὸν καὶ μὰς ἀπαντᾶ:

— Ἀναγνώσατε τὸ τροπάριόν μου. Διὰ τῆς προσευχῆς δὲ καὶ νηστείας θὰ δυναθῆτε νὰ τὸν ἀπομακρύνετε. Ἀπέρχομαι.

Ἀναζητοῦμεν τὸ τροπάριον τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, ὅπερ ἀνευρίσκει εὐκόλως ἡ Δεσποινὴς ἐπίσης καὶ τὸ ἀναγινώσκει μετὰ κατανύξεως.

Ποιά τις δὲ ἀνακούφισις ἐφάνη ἐπερχομένη εἰς ἡμᾶς καὶ ἐνδόμηχος πεποίθισις, ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ ὁ κύριος αὐτὸς Ἐωσφόρος τοῦ 3ου βαθμοῦ.

Μετὰ τοῦτο παύει ἐπὶ τινα ὥραν ἡ χεὶρ τῆς Θηρεσίας νὰ γράφῃ, ὅτε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἦτοι μετὰ τὸ τέτιον, ὅπερ ἐκομίσθη ἡμῖν διαρκούσης τῆς διακοπῆς, λαμβάνει αὐτὴ ὀρμεψύτως τὴν γραφίδα καὶ γράφει:

— Ἀκουσον, ἦδη, κόρη μου. Νὰ νηστεύσῃς τρεῖς ἡμέρας καὶ μετὰ ταῦτα νὰ μεταλάβῃς καὶ τότε θ' ἀπομακρυνθῆ τελείως ὁ κακὸς αὐτὸς δαίμων, ὅστις σὲ

περιστοιχίζει. Ἀκουσόν με εὐλοκρινῶς καὶ δὲν θά μετανοήσης.

— Καὶ ποῖς εἶσαι ὁ συμβουλευτὴς με ταῦτα, ἐρωτᾷ ἡ Δεσποινίς.

— Μετὰ τὴν μετάληψιν, λάβε τὴν γραφίδα σου καὶ τότε θά σοι εἰπῶ ποῖον πνεῦμα εἶμαι καὶ τί θά κάμῃς.

Ἡ Δεσποινίς Θηρεσία τότε, χωρὶς νὰ παρακινήθῃ περισσότερο, οὔτε ὑπ' ἐμοῦ, οὔτε ὑπὸ τῆς μητρὸς της καὶ δὴ ἐν ἡμέραις Ἀπόκρεω, ὑπέβαλεν ἑαυτὴν ἐθελοουσίως εἰς τριήμερον αὐστηρὰν νηστείαν, μεθ' ἧς ἐκοινωνήσε τῶν θείων μετὰ πολλῆς αὐταπαρνήσεως καὶ εὐλαθείας. Ὅτε δὲ τὴν τετάρτην ἡμέραν μετέβην παρὰ τῆς οἰκογενεῖας ταύτης, μοι λέγει ἡ ἀξιοσέβαστος μήτηρ της:

— Περιέργον πρᾶγμα, κ. Πρίντζη, αὐτὸ ὅπου εἶδον, δὲν θά τὸ ἐπίστευον. Φαντασθῆτε, ἡ κόρη μου νὰ νηστεύσῃ τρεῖς ἡμέρας με ἄρτον σχεδὸν μόνον καὶ ὕδωρ καὶ εἰς τοιαύτας διασκεδαστικὰς ἡμέρας, με τόσων μάλιστα αὐταπαρνήσιν καὶ εὐλάβειαν.

— Καὶ ἦδη συνεννοεῖται με ἄλλα πνεύματα; ἠρώτησα αὐτήν.

— Βέβαια, θά σᾶς τὰ διηγηθῆ ἡ ἰδία, καὶ πολὺ περίεργα θά σᾶς ἀνακοινώσω.

— Μάλιστα, προσθέτει τότε ἡ Δεσποινίς Θηρεσία, ἀφοῦ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν ἐκκλήσιαν καὶ ἐπρογευμάτισα, ἔλαβα μετ' ὀλίγον τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ ἡ χεὶρ μου ἔγραψεν:

— Εἶμαι ὁ προστάτης σου ἄγγελος, ὅστις πρὸ τριῶν ἡμερῶν σὲ συνεβούλευσε νὰ νηστεύσῃς καὶ μεταλάβῃς, διὰ νὰ φύγῃ τελείως ὁ Ἐωσφόρος ἀπὸ πλοσίων σου. Ἦδη ὅπου ἔκαμες, ὅτι σοι εἶπον, δύνασαι νὰ καλῆς ἄλλα πνεύματα καὶ θά συνεννοήσῃς ἀνενοχλήτως μετ' αὐτῶν.

— Μὲ ὅποιον θέλω; ἠρώτησα.

— Ναί, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ ὄρια. Δύνασαι δὲ νὰ καλῆς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ θά ἐρχῶνται εὐκολώτερον. Θά σοι εἶμαι πάντοτε ὁ προστάτης σου.

— Καὶ τώρα συνεννοεῖσαι λοιπὸν ἀνενοχλήτως μετὰ τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων; Ἀπεμακρύνθη ἐντελῶς ὁ Ἐωσφόρος τοῦ ἔω Βαθμοῦ, ἠρώτησα τὴν Δεσποινίδα. Δὲν φαίνεται πλέον ἐπιβάλλον τὴν θέλησίν του, ὡς μᾶς ἔλεγε;

— Τοῦλάχιστον ἕως τώρα δὲν παρουσιάσθη πλέον καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη.

— Μὲ ποῖον ἄλλο πνεῦμα συνεννοήσῃτε κυρίως;

— Μὲ τὴν γαϊγιά μου πρὸ παντός, ἦτις

μᾶς εἶπε πολὺ περίεργα καὶ οἰκογενειακὰ πρᾶγματα.

— Καὶ ἐπέισθητε ἐντελῶς, ὅτι ἦτο τὸ πνεῦμα της;

— Νομίζω, διότι αὐτὰ ὅπου μᾶς ἔλεγεν, ἔχουν χαρακτῆρα ἐντελῶς οἰκογενειακόν, καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐπληροφόρησε καὶ περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἠγνοοῦμεν.

— Δηλαδὴ;

— Τὴν ἠρωτήσαμεν περὶ συγγενοῦς μᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντος καὶ μᾶς ἔδωκεν ἀκριβεῖς πληροφορίας καταστάσεώς του, ἀσθενείας, λεπτομερείας οἰκογενειακοῦ μνημείου, ταξιδίου μας, κατασκευῆς νέου μαιωλείου, κτλ., ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέισθημεν, ὅτι πρᾶγματι ἦτο τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἐνδιαφερόμεθα.

— Καλῶς. Ὡστε τώρα, νομίζω, νενικύκαμεν τὸν Διάβολον καὶ δὲν θά σᾶς ἐνοχλήσῃ πλέον.

— Ἐλπίζω, διότι τώρα, μόλις καθίσω νὰ γράψω, δὲν κυριεύεται πλέον ἡ χεὶρ μου καὶ νὰ μοῦ λέγῃ τὰς ἀνοσιίας του. Φαίνεται ἡ διαφορά, εἶμαι δὲ ἦδη ἐντελῶς ἡσυχὴ καὶ εὐχαριστημένη.

— Προσπαθήσατε νὰ καλῆτε τὰ πνεύματα πάντοτε μετ' εὐλαθείας, νὰ φέρεσθε πρὸς αὐτὰ, ὡς πρὸς ἀόρατα πνευματικὰ ὄντα καὶ νὰ συμβουλευέσθε περὶ πραγμάτων χρηστών, ψυχοφελῶν καὶ λογικῶν. Ν' ἀποφεύγῃτε δὲ τὴν μετ' ἐλαφρῶν καὶ κούψων πνευμάτων ἐπικοινωνίαν.

— Καὶ ποῖα εἶνε τὰ ἐλαφρὰ καὶ κούψα πνεύματα;

— Ὅσα ὑπεισδύουν εἰς τὰς ἐπικλήσεις σας, χωρὶς νὰ τὰ καλέσητε, ζητοῦν τὴν συναναστροφὴν σας καὶ φαίνονται πρόθυμα νὰ σᾶς παρέχουν τὰς ἐκδουλεύσεις των. Ταῦτα ἀνοσιίας πάντοτε καὶ ἀνακριθείας θά σᾶς λέγουν.

— Καλῶς, ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, κ. Πρίντζη, δύναται τις νὰ συνεννοηθῆ με τὸ πνεῦμα ζώντος ἀνθρώπου, μακρὰν ἡμῶν εὐρισκομένου;

— Ζητεῖτε διὰ μίαν πολλά. Καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐκάματε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Βεβαίως δύναται, ἀλλ' αὐτὸ ἀνάγεται εἰς ἀνωτέραν κλίμακα τῆς πνευματικῆς συνεννοήσεως, ἥτις θά μᾶς ἀποκαλύψῃ βαθμίδων τὰ μυστήρια τοῦ πνευματικοῦ λεγομένου τηλεγράφου, περὶ οὗ καταγίνεται ἦδη σοβαρῶς ἡ ἐπιστήμη. Περὶ τούτου ὁμως ἐς ἄλλοτε.

Φ. Π.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Καὶ οὕτω συνδιαλεγόμενοι παρήρατο ἡ ὥρα, ὅτε ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ὁ ἄνεμος ἐφάνη κάπως ἰσχυρότερος καὶ ὅσον ἐπλησιάζομεν πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Μαλέα, (κάθο Μαλιᾶς) ἡ θάλασσα καθίστατο ταραχωδέστερα καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐπιβατῶν εἶχον ἤδη κατέλθῃ εἰς τὸ κάτω διαμέρισμα νὰ κατακλιθῶσιν. Ὅσοι ὅμως ἠύχαριστοῦντο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ριμδὴν καὶ ἤθελον ν' ἀπολαύσουν τοῦ ὠραίου ἐκείνου νυκτερινοῦ θεάματος κατὰ τὴν ἐκτακτὴν αὐτῆν διέλευσίν μας διὰ τοῦ Ὀρενός ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου τούτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑυρώπης καὶ ἐναντι τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τῆς Μεσογείου, εἶχον παραμείνει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἡ νύξ ἦτον ἀσέληνος, ἀλλ' ἐν τῷ σκότει καὶ ὑπὸ τὸν ἀστροφεγγῆ ἐκείνον ἀγανῆ καὶ σπιθηροποικιλτον οὐρανὸν διεκρίνετο ἀκριτὰ εὐκρινῶς ἡ θάλασσα κυματώσσα καὶ ταρασομένη, ὡς καὶ αἱ ἀπότομοι καὶ βραχῶδεις ἀκταὶ τῆς ὁρεινῆς μας Πελοποννήσου. Θάλασσα ἐδῶ, νύξ ἐν τῷ βᾶθει, τῷ οὐρανῷ καὶ τῷ σκότει καὶ βράχοι, ζῆραι ἀκταὶ, χάραι καὶ ἀπότομοι ὀγκώθησι παρέκει.

— Βρεε! . . . ὁ Ὀρενός ἀπεκλίνων πρὸς τὰ ἐδῶ, . . . φλάτ, πελώριον κῦμα σφοδρῶς πλῆτον αὐτὸν ἐκείθεν καὶ . . . ψηψη, ψεκᾶδες βροχῆς ἐκ τῆς διαθλάσεως τοῦ ὕδατινου ὄγκου περιλούουσαι ἡμᾶς πανταχόθεν.

— Ἀχ! ὦχ! πᾶ!, θάλασσα, κῦμα, βροχή, φύρην μίγδην ἀπὸ τοῦ ἐπιβάτας κκούοντι καὶ ἄλλοι ἐγείρονται καὶ ἀνατινάσσονται καὶ ἄλλοι φεύγουν νὰ ἠσυχάζουν εἰς τοὺς κοιτῶνας των, φοβούμενοι τρικυμίων.

Καὶ ὁ Ὀρενός ἐν τάχει ὑπερηφάνως διασχίζει τὴν ἀνκινουμένην ἐκείσε ὀρητικῶς κάπως θάλασσαν, ἐνῶ διερχόμενοι πρὸ τοῦ βραχῶδους κάθο Μαλέα, ὁ ἐκεῖ δεξιόθεν τῆς ἀκτῆς ἀσκητεῖον ἐν τῇ μικρᾷ καὶ ἀσπρῷ κελύβῃ του, κελύγητος, μᾶς χαιρετᾷ διὰ τοῦ φανοῦ του. Τὸν ἀντιχαιρετᾷ τὸ πλοῖόν μας, οἱ δὲ μετανάστες εἰδοποιήθεντες ἐν κείῳ περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀσκητοῦ, ὅστις ἔργον του εἶχε νὰ διεκρίνῃ διχρῶς ἐκεῖ καὶ νὰ χαιρετᾷ τὰ διακρίνοντα σκάφη, κατευοδῶν τοὺς ἐν αὐτοῖς δι' εὐχῶν καὶ χαιρετισμῶν, ἐγείρονται διὰ μίαν καὶ ἐκποῦν εἰς παρατεταμένους ἀντιχαιρετισμούς καὶ ζωηρότατα χαιρετισμᾶτα.

Μεσονύκτιον ἤδη παρήρατο, διερχόμεθα καὶ παρὰ τὰ Κύθηρα, οὔτινος αἱ μελαναὶ ἐπι-ἀπότομοι καὶ ὕψηλαὶ ἀκταὶ ἀποτροπιάζουσι τὴν θέξιν καὶ ὀλίγοι ἐπι-θαλασσομανεῖς καὶ θαυμασταὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης ἀπολαύσεως διαμένουσιν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Πιλοῦμεν ἤδη ἐν πλήρει ἀνοικτῇ θαλάσῃ, ὁ ἄνεμος ἔχει μετριασθῆ καὶ ἡ θάλασσα ἠσυχάζῃ, ὁ Ἄνδρῆς εἶχεν ἐπίσης μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου διέλευσίν μας κατακλιθῆ καὶ ὁ κ. Παπαγεωργίου μ' ἀποχαιρετᾷ, λέγων μοι:

— Καὶ σεῖς κ. Πρίντζη, ἀκόμη θά μείνητε;

— Συνειθίζω, τῷ ἀπαντῶ, τελευταῖον ν' ἀποχαιρετῶ τὴν φύσιν, πρὸ τοῦ παραδοθῆ εἰς τὸν ὕπνον, καὶ θά μείνω ἐπ' ὀλίγον ἐπι-μόνος καὶ μοῦ ἤλ'ε κατὰ νόον νὰ τῷ διηγηθῶ τὸ ἐν Μιτυλήνῃ διὰ τῆς Ἑλ-Καίρας ναυαγίόν μας, ἐν μεσονυκτίῳ ὥρα καὶ ἐν στιγμῇ ἐκτάκτου ψύχους, σφοδροῦ ἀνέμου, μεγάλης θαλασσοταραχῆς καὶ πυκνοτάτου σκότους, ὅτε διετέλουν ἐντελῶς μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ αὐτῶν τῶν νυκτικῶν μας κατακλιθόντων, ἀλλὰ μεταβαλὼν ἰδέαν, ἵνα μὴ τὸν φοβήσω:

— Καλὴν νύκτα, τῷ προσθέτω καὶ ἐς αὔριον τὰ νεώτερα.

Οὕτω διήλθον εἰσέτι ἡμίσειαν ὥραν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀκολουθῶν τότε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν θαυμασιὸν τότε ἀστερόεντα οὐρανόν, τὸ ἀγανῆς βαθμηδὸν ἠσυχάζον πέλαγος, τὰς κατ' ὀλίγον ἐγκαταλιπομένας ὀπισθεν ἡμῶν καὶ δεξιόθεν ἀκτὰς τῆς φίλης πατρίδος καὶ διὰ τοῦ νοῦς τὸν σκοπὸν τῆς ὅλης αὐτῆς ἀκτανότητος ἐπι-φαντασμαγορίας, ἀλλὰ θαυμασίας ἀρμονίας τῶν φυσικῶν διατάξεων τῆς ὅλης αὐτῆς κινήσεως τῶν πολυποικίλων στοιχείων τοῦ σύμπαντος ἐν τῷ μέσῳ ἀόρατων ἀγνωστων ἡμῖν δυνάμεων, ὅτε αἰφνιδίᾳ λάμψις ἐν τῷ στερεώματι καὶ ταχεῖα μετὰπτωσις φωτεινοῦ τινος ἀστέρου ἀπὸ Δυσμᾶς πρὸς Ἀνατολᾶς, με ἐξέπληξε καὶ προσείληνε τὴν προσοχήν. Ἐως οὗ δὲ θαυμάσω, ἐξετάζων τὸ γεγονός, ὁ ἀστὴρ εἶχεν ἤδη εξαφανισθῆ καὶ στίγματα μόνον μικρῶν φωτεινῶν σημείων διεκρίνοντο ἐπι-πρὸς ἐκεῖ.

Ἡ ἐπιστήμη καθώρισεν ἐσχάτως τὸ φαινόμενόν τοῦτο, ὡς ἀνάφλεξιν ἀερίων ἐν τῷ κενῷ, ὡς κοσμικὴν κόνιν, ἐξ ἧς παρήχθη τὸ σύμπαν καὶ συναντωμένη κατὰ τὴν πορείαν τῆς γῆς ἐν τῇ κτηροσφαιρᾷ, ὡς κείψανα κωμῆτου κτλ. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὀνόμαζον Περσείδας καὶ Λεωνίδας τὰς καθ' ὠριμένας ἐποχὰς καταπτώσεις σμήνους τοιούτων ἀστεροειδῶν φαινομένων. Ὁ δὲ Σκιαπαρέλλης παρεδέχθη ταῦτα ὡς σποδὸν με-

Η προσοχή του μικρού βροκού

ταλλικήν, αναφλεγμένην κτλ. και ο Άγγλος Λοκίερως ως μετέωρον κοσμικής κίνεως. Άλλ' οι υποθέσεις αυτές κρίνονται ανεπαρκείς, όπως ανεπαρκείς τυγχάνουσιν οι πλείους των κοσμολογικών θεωριών των αστρονόμων, ή αμοιβαία έλξεις των σωμάτων του Νεύτωνος, ή πυρώδης αργή των κατάρτασις της γης και είτε βαθμιαία αύτης κατάψυξις, ή ουσιαστική ιδιότης των ήλιων, κτλ.

Τα φαινόμενα της φύσεως δεν είναι τυχαία, άλλ' ούτε και υποπίπτουν όλα εις τας αίσθήσεις μας, εν όσω άγνωστοίμιν τους διέποντας άερατάς και άγνωστους έτι ήμιν φυσικούς νόμους, όπως δε διά την ιδιότητά των κεραυνών, τσακύνται υπό φυσιολόγων εξηγήθησαν γινώμαί και ουδείς έτι έγινετο άποκαστή, ούτε είναι άποτέλεσμα αύται άπλής έκφορτώσεως (και εν λέγεται έκφορτώσις φυσιολογικώς το τριούτον) ή ηλεκτρισμού εν τοις νέφουσιν, ούτε και ο διάττων άστέρ ήναι φαινόμενον φυσιολογικόν, άγνωστον δικτηρούν έτι ήμιν τον σκοπόν και την ιδιότητά του. Έν δε μόνον άποτέλεσμα εξήγαγον ώρισμένον την ύλην ταύτην περί του αντικειμένου τούτου, ότι όπως ή βροχή, ήτις βεβαίως και

αύτη κακώς εξηγείται παρά τινων εισέτι, ότι είναι νέφος περιμαζεύσαν ύδωρ, δίκην ύδρογόης, από της θαλάσσης ή του ποταμού, ενώ φανερόν τυγχάνει, ότι και το νέφος και το ύδωρ σχηματίζονται εκ της άτμοσφαιρικής ιδιότητος εν τώ κενώ, προς φυσικόν ώρισμένον έξυπηρετικόν σκοπόν της γης μας, όπως οι άνεμοι και οι καύσους, ούτε και οι διάττοντες άστέρες και πάλι ότι γίνεται επί η άνω της σφαιρας μας, εις σκοπίμων, φυσικώτατον και ώρισμένον. Έν τη άτμοσφαιρα λοιπόν ήμων, δύναται τις καλλιστά να σκεφθή, δεν υπάρχουν περιττά σώματα, σποδοί, κοσμικά λείψανα και περιττά ούσια, επ' άπειρον ύπάρχοντα και επ' άπειρον επαναλαμβανόμενα, αλλά τούναντίον τα πάντα θαυμασίως και εύφύεστα διαταθειμένα εισίν. οι δε διάττοντες άστέρες επομένως δεν είναι μετέωρον τι πρόσκαιρον ή άσκοπον, προς στιγμην αναφανόμενον, αλλά ούσια, ιδιότης φυσιολογική, εργαζόμενη και αύτη όπως όλα τα εν τώ σύμπαντι σώματα προς ώρισμένον σκοπόν.

Προς παύον δε σκοπόν ήρα; Τήν στιγμην εκείνην, καθ' ήν έθλεπον και έθχύμαζον την σιωπώσαν μιν φύσιν φαινομενικώς και ανθρωπίνως, καλλιστά δε όμιλούσαν διά του όφθαλμού και της αντίληψως, έσκεπτόμην, ότι πάντα τα περί έμου αντικείμενα είχαν δικτεθή ούτως, ώστε ν' αποτελούν εν άρμονικόν εν συνδυασμώ συναρμωσισμα, εν τινι μέρει του όποιου ο Όρενόκος μετ' έμου, προκατηρόντες ταύτα, έβαιναν ολταχώς πλέων εν τη θαλάσση της Μεσογείου, άνωθι της όποιας μία ώραία φωτεινή βολής διέσχισεν αίφνιδίως τον όρίζοντα και ήτις βολής άποτόμως μοι διέκοψεν άλλας σκέψεις, προκαλέσασα την προσοχήν μου. Η βολής όμως ταχέως εξηφανίσθη, ενώ δε διετέλου ενείος, άπορών διά το άκατανόητον. Αυτό είναι το μυστήριον και αύτη ή άλήθεια, ότι ή σκέψις διαμένει άτελής, ενώ τα δημιουργήματα εν τώ κόσμω εισί τέλεια. Όσον δε ή κρίσις τελειοποιείται κατά τοσούτον και τα μυστήρια βαθμυδόν εξηγούνται.

(άκολουθεί).

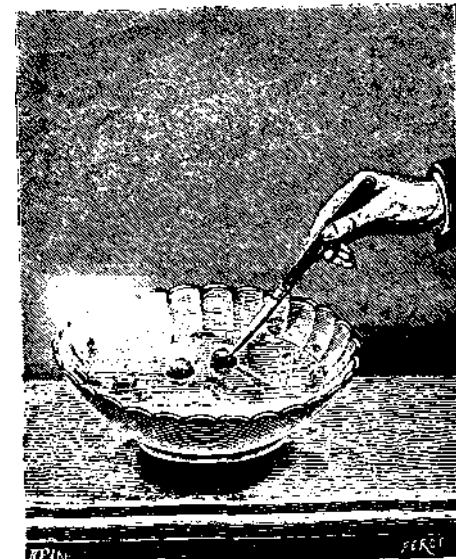
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η έλξις των μοριών

Μεταξυ των πολλών πειραμάτων εν οίς καταδείκνυται ή άμοιβαία μοριακή έλξις, ύπάρχουν και άλλα απλά και πρόχειρα, δια την εκτέλεσιν των όποιων δεν απαιτούνται ειδικά εργαλεία της φυσικής.

Έν τούτων εις και το εξής:

Θέσατε εντός άνοικτού άγγείου περιέχοντος ύδωρ (ή και λεκάνης) δύο σφαιρίδια εκ φελλού, εάν δε πλησιάσχη επαρκώς ταύτα άλλήλοις, λ.χ.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΟΦΕΛΙΜΟΙ

Τσίροι τηγανητοί. — Τους μουσχεύομεν εις νερόν, άφαιρούμεν τα κόκκαλά των, τους βονιόμεν εις χυλόν από νερό και άλευρον και τους τηγανίζομεν με έλαιον διαλεκτόν.

Πουλάκια με κρασί. — Αφού τα μαδήσωμεν και άφαιρέσωμεν τα εντόσθιά των, τα βάζομεν εις μίαν κασαρόλαν να κοκκινισθούν με βούτυρον και ειτα προσθέτομεν μίαν πρέζαν άλεύρου και εν ποτήριον κρασί.

Καλαμάρια Πανέ. — Σχίζετε τα καλαμάρια, άφαιρείτε τα κόκκαλα, τα άλείφετε με γαλέιαν κοπανισμένην και αυγά και τα ψήνετε με βούτυρον. Σερβίρετε δε με σαλάιαν από βρασιές πατάτες.

Κρέας πλακί. — Κόπιετε κρέας βοδινόν εις λεπιάς φέτας, πατάτες, κρομόδια και νιομάτες. Τα βάλειτε καιά σειράν εις την καραβάναν, βάζετε βούτυρο, άλατοπίπερον και τα ψήνετε εις οίγανην πυράν.

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΑΝ ΤΩΝ ΦΑΡΑΔ *

ΘΗΒΑΙ

(συνέχεια και τέλος)

κατά εν χιλιοτόμετρον περίπου, θα έλχθώσι ζωηρώς, ως αν ειχετε πρό θυών σίδηρον μετά μαγνήτου.

Δύνασθε το πείραμα τοϋτο να εκτελέσητε, δια να το αντιληφθήτε καλώς και και άλλον τρόπον, προσκολλώντες επί μαχαίριδιον το εν σφαιρίδιον και πλησιάζοντες αυτό προς το άλλο. Εάν τα σφαιρίδιά σας ταύτα περιαιλήγητε δια λεπτού σιρώματος λίπους, τούναντίον θ' άπωθήσων άλληλα, τοϋτο δε προέρχεται εκ τοϋ σχήματος των μηνίσκων. Άινα εισί κυρτά ή κοίλα, ουνωρόθι τω βρεζίματι του σφαιριδίου ή τη προφυλάξει αυτου υπό της ενεργείας του λίπους.

Όπόταν σώμα υ υποβαλλόμενον εις την ενεργειαν δυνάμεως, ενεργηή επί άλλου, το τελευταίον τοϋτο σώμα διενεργεί και εναντίαν διεύθυνον επί του πρώτου και μετά της αυτης εντάσεως. Είναι ή αρχή, επ' ης έρείδεται το άξιωμα: «Η ενεργεια είναι ίση τη αντιδράσει.»

Φ. Η.

Άλλ' εις χείρας των στρατιωτών νεο μετ' ου πολυ περιπίπτουσι κατ'άσκοποι, ους δειραντες ήνάγκασαν να ειπωσι την αλήθειαν. Βλέπευσιν, ότι οι έχθροι εύρίσκονται ήδη πολυ πλησίον, σκοπούντες να επιπέσωσιν αίφνιδίως κατά της βασιλικής φρουράς, ήτις δεν θα ήδύνατο άναμφιδόλως ν' αντιταχθή μόνη κατά των έχθρών. Άλλ' εις πλέον άργά. Η υποχώρησις ήτο άδύνατος. Πανταχόθεν επιπίπτουσι και πιέζουσι δια του αριθμητικού αυτών όγκου οι ήθαγενείς στασιασταί.

Ο Φαρκώ δεν φοβείται αυτους; Ο Φαρκώ πρώτος επιπίπτει κατ' αυτών. Εξάκις διαπερά τα εν τάξει μάχης τεταγμένα άρματα. Εξάκις οι έχθροι καταδιώκονται μέχρι του παρακειμένου ποταμού. Επί τέλους προφάνουσι τα άπομειναντα αίγυπτιακά στρατεύματα και ή νίκη άμετακλήτως άπεφασίσθη. Ίδου ή υποθεσις της ιστορικής διηγήσεως εκ της όποιας ήδυνήθη και ώφειλε να δημιουργήση το έπος του ο Πενταούρου.

Τί δε ήμαίς βλέπομεν εν τη πράξει; Περί τινος κυρίως πρόκειται; Ο ποιητής εξέλεξεν

πραγματι την στιγμήν εκείνη καθ' ην ο βασιλεύς κατελήφθη εξαπίνης κατά την άνευ προφυλάξεως επίθεσιν του ευαρίθμου άποσπάσματος. Τα Ιερογλυφικά εκφράζονται εύφραδέστερον παντός άλλου μεταγενεστέρου ποιήματος.

«Ο άνανδρος άρχηγός των Χεττίτων και οι σύμμαχοι αυτού λάθρα συνήντησαν τον Φαραώ. Εξόχως ώπλισμένοι, έχοντες ανά τρεις γενναϊοτάτους άνδρας έφ' εκάστου άρματος, επέπεσον κατά των Αιγυπτίων. Η πρώτη επίθεσις ύπήρξεν έπιτυχής. Τότε ο Ραμζής, έτοιμασθείς προς παλην, περιβλήθεις τον θώρακα και ως έξωργισμένος θεός του πολέμου, προσέβαλλε δι' όλης της δυνάμεως των ίππων του τους μισαρους και περιφρονημένους άλλοφύλους».

«Ως εκ της συναρπαζούσης τού πνεύμα σπουδαιότητας, ην παρέχει τό ιστορικώς περιεργον τούτο άποσπασμα του αρχαιου ποιήματος, αυτός ούτος ο τύπος της περιγραφής μεταβάλλεται: οι λυρικώς διατεθειμένοι άκραται και θεαταί έπρεπε να συγχωνευθώσι και μέχρι σημείου τινός να συνταυτισθώσι προς την τάσιν αυτού του βασιλέως. «Ημην μόνος», διηγείται ούτος, ούδεις εκ των διασήμεν συμπλεμιστών μου, ούδεις εκ των πρωτεόντων τζοτών μου ή των πεπειραμένων άρχηγών μου ήτο μετ' έμού. Οι σωματοφύλακες μου μ' έγκατέλειπον, έτραπήσαν εις φυγήν... Έμεινα μόνος και άπετάθην νεύρος προς τον θεόν πατέρα μου Αμμωνά: μήπως παρεόν ποτέ τας έντολάς σου καθ' όλον τον βίον μου; παρήκουσά ποτε την θέλησίν σου; Μήπως δεν σοι άνήγειρα νεύς εκ σκληρού λίθου; Πόσας δεκάδας χιλιάδων ταύρων σοι προσέφερον εις θυσίαν; πόσον σπάνιον και ευώδες ζύλον;!!! Έξηγάγκασαν άπασαν την οικουμένην να σοι πληρώση φόρον. Προσέρχεται παρά σοί, πάτερ! Εισάκουσόν μου, θεώρησον την δυσχερή θέσιν μου!

Είμαι μόνος άπαντες οι λαοί της γης συνετάχθησαν εναντίον μου. Περι έμέ ούτε τους παύρους μου, ούτε τους ίππους μου έγω Κελώ αυτούς και ούδεις με άκούει. Αλλά σύ, Αμμων, άντικαθιστάς πλειότερον, ή εκατομμύρια τζοτών, πλειότερον ή εκατοντάδας χιλιάδων ίππών. Τι είναι ένωπίόν σου ή άνθρωπίνη δύναμις; Σύ είσαι ισχυρότατος πάντων!

«Ο βασιλεύς μένει, ως πρότερον, μόνος. Ο έχθρος άδιαλείπτως πλησιάζει πιέζων αυτόν και αίφνης, ώ θαύμα! Ο θεός Αμμων άννοχίνεται πλαγίως προς τον επικαλεσθέντα αυτόν, τον οδηγεί προς την νίκην, τείνει προς αυτόν την χείρα και επιδικιμάζει δια της φωνής του».

«Ο μυστηριώδης σωτής λέγει: Έγώ είμαι ο πατήρ σου, ή άρωγή μου τυγχάνει συντελεστικωτέρα της άρωγής εκατοντάδων χιλιάδων άνδρών. Έκτιμώ την άνδρείαν. Έγώ διέπλευσα την άφρον καρδίαν σου. Είμαι ευχαριστημένος

από σου... Τώρα θα εκπληρωθής ή θέλησίς μου».

Και ο Ραμζής μετά κρυφής νικηφόρου μέθης άρχεται τζεύων δεξιά και άριστερά. Υπό τας ύπλάς των ίππων του καταθραύονται εις συντρίμματα 2 500 έχθρικά άρματα. Οι καταπίπτοντες πολεμισταί δεν έχουσι μάλιστα τό θάρρος να διευθύνωσι τή όπλα των κατά του συντρίβοντος τά πάντα Φαραώ.

Τά ακόντια και αι λόγχοι δεν ύπακούουσιν εις αυτούς, ούτινες δεν δύνανται ν' άγωνισθώσι, σώζονται δια της φυγής, όρμώσι ριπτόμενοι εις τον ποταμόν και χάνονται εν τώ ύδατι ως οι κροκόδειλοι. Οι έξελοθρευόμενοι δεν δύνανται μάλιστα να συνέλθωσι εκ του άκρατήτου φόβου και της συγχύσεως, ούτε μάλιστα στρέφουσι προς τον έξελοθρευτήν, όστις όμως καταφθάνει και εξαφανίζει αυτούς...»

«Πότε αι φυλαί και τα έθνη της Ανατολής ένόησαν, ότι ούραμία τις δύναμις βοηθεί τον βασιλέα και άνέκραξαν: Ούτος δεν είναι άνθρωπος ως ήμεις, είναι ενσάρκωσις θεού! Ας τραπώμεν εις φυγήν, άλλως θα καταστραφώμεν κατά κράτος! Και έτραπήσαν, ο δε Ραμζής κατεδίωξεν αυτούς όμοιάζων προς παμφάγον πυρκαϊάν». Τό τέλος του ποιήματος προξενεί ήδη άσθενή έντύπωσιν.

«Ο Αιγυπτιακός στρατός έρχεται επί του πεδίου της μάχης, περιφέρεται ανά τα άνκριθμητα πτώματα πανταχού θνήσκοντες πανταχού ποταμοί αίμάτων. Πώς ήδυνήθη ο δεσπότης μόνος να εκτελέση σειράν όλόκληρον άπθάνων έθλων; Μέμφεται τους περι αυτόν, καταισχύνει αυτούς, δια τό ότι έγκαταλήθησι κατά την ένταξιν της μάχης, προσέθη εις την άνήκουστον μνημομαχίαν, προς εκατομμύρια άνδρών.

Μόνον οι γενναίοι ίπποι του προσήνεγκον αυτόν πιστήν ύπηρεσίαν, μόνον αυτοί είναι άξιοι αιώνιας εύγνωμοσύνης και άμειβής, να μεταφέρωσιν αυτούς εις τή βασιλεία! και περιποιούνται αυτούς άδιαλείπτως! να τρέφωσιν αυτούς παρουσία αυτού του βασιλέως!»

Την έπιούσαν καθυπέταξιν έντελώς τους έχθρους και εκλείσαν μετ' αυτών συνθήκην ειρήνης, καθ' ην μετ' ου πολυ βασιλόπαις τις ασιατική έδόθη ως σύζυγος εις τον Φαραώ.

Κατά την επί δίωρον διαμονήν εν Ραμεσσήουμ, δεν δύνανται τις παρά ν' άφρασιωθής έστω και επί μικρόν εις τό έργον του Πεντασούρ. Αλλά εν όλίγαις λέξεσιν είναι άδύνατον να μεταδώσι άπασαν την δραματικότητα της παραδόσεως! Πώς να ύποκριθώμεν υπό τό λεπτεπιλέπτως ποιωτότυπον όρος του έργου, του κοσμοούντος τό Ραμεσσήουμ.

Οι σύγχρονοι ήμών συγγραφείς δεν γνωρίζουσιν,

άλλά είναι ζήτημα και αν δύνανται να σκεφθώσι και όμιλήσωσιν ούτω. Μόνον εκεί, ένθα οι ποιηταί έσταντο έτι εις άμεσον προς τό θρησκευμα του λαού σχέσιν, προς τας πρωτογενείς θρησκευτικας πεποιθήσεις και προς τον κόσμον των ύπερφυσικών φινευμένων, μόνον εκεί ήδύνατο να συναντηθής και να μείνη παραδείγμα εις τους άπογόνους παρόμοιον ποιήμα.

Έφ' όσον είναι γνωστόν, τό ποιήμα τούτο εξετάθη εις τή τέσσαρα διασωθέντα μνημεία (έν Λουξώρ, εν Αβύλοις, πλησίον του εν Άνω Αιγύπτω χωρίου Βελλιανή, εν τώ επί του βράχου καφ της Νουβίας παρά τό Αμπού-Σιμπέλ επί του Νείλου και ένταύθα, παρά την Θεβαϊκήν νεκρόπολιν.) Τό εν Νουβία είναι έξαχώτερον κατά τας διαστάσεις. Εκεί ύπάρχει μία εικόνη, ήτις κατέχει δύο χιλιάδων τετραγωνικών ποδών, εν ή είσι γεγλυμμένα: χιλιάδες τινές μορφών.

Έκτός των, ούτως ειπείν, λιθίνων χρονογραφιών, άριθμούνται πλήθος άνατοπώσεων του αυτού ποιήματος επί παπύρων. Οι Αιγυπτολόγοι έπιστώσι την προσοχήν εις λεπτομέρειαν τινά, διασωθείσαν εν Ραμεσσήουμ: μετά την μάχην εικονίζεται ο ήγεμών της Χαλυβόνος, άνασυρόμενος εν άναισθησία εκ του ποταμού. Κρατούσιν αυτόν, έχοντα την κεφαλήν προς τά κάτω, όπως εξεμίσθ τό ύδωρ.

Τά χρώματα διατηρήθησαν έτι, και δύνανται τις να διακρίνη εις πείαν φυλήν άνήκεν ο παθών ή κόμη και ο πάγων αυτού ήσαν υπόξανθοι μετά πυρρόδους χροιάς: οι όφθαλμοί γλαυκόχροες.

Δι' άνωμάτων άτραπιών ποσχωρεί ή όδός άποτέρω προς τό αρχαιον κοπτιών χωρίον Μεδινέτ Αμπού. Παρά τινά αρχαίαν οικοδομήν ίθαγενή παιδία συναθροισθέντα εις όμιλον, συνοδεύουσι της Α. Ύψηλότητας δι' άρματος

Εισερχόμεθα εκ νέου εις όλόκληρον λαβύρινθον κατηρησιωμένων τοίχων και Πύργων μετ' σκυθρωπών στοών, περίεξ αυλών, εν μέσω των οποίων εξέχουσι βάσεις και συντρίμματα στηλών. Απκετούνται όλόκληροι ώραι όπως έπιθεωρήση τις έστω και έπιπολαίως τή έρείπια: απαιτούνται άτελείωτα σχόλια ίνα άντιληθής την σημασίαν εκάστου τμήματος των προς άλλήλας συνδεδωμένων και εις διαφόρους εποχάς άνεγεγερθεών οικοδομών. Αλλά ή ήμέρα ή δεθείσα προς έπίσκεψιν της δυτικής των Θεβών οχθής, τοσούτον ύπερπληρώθη εκ πολυσυνηθέντων παρατηρήσεων, ώστε ούτε δυνάμεις έχουμεν, άλλ' ούτε έπιθυμούμεν να εισδύσωμεν εις πάντα μετά της αυτής προσοχής ή φιλομάθειας κτεταναζέται μικρόν κατά μικρόν άρ' έαυτής, ένεκα της ύπερμέτρου διανενητικής και φυσικης ένάσεως. Ούχ ήσσαν τό μνημείον τό ύφούμενον πρό των έπιθεωρούντων αυτό ύψηλών ταξειδιωτών, εν γενεί καταπλήσσει δια των γραμμών του και προκαλεί εις την μνημην πρωτοτύπου τινά έξωχράς λεπτομερείας.

Αυτό λοιπόν είναι τό θησαυροφυλάκιον του βασιλέως Ραμψινίτου. Ένταύθα μεταξύ των θησαυρών έφυλάσσοντο διάφοροι μαγικά έπιγραφαί. Η άπόκτησις αυτών έδελέασε τινά των έποπτών των του Φαραώ πορνείων.

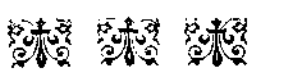
Κτίστης τις έργασθείς εις την οικοδομήν του ναού έπρόδωκε τό μυστικόν, πώς να εισδύση τις εις τας μάλλον άποκρύφους γωνίας. Αρπάσας τό ποθεύμενον ο πρώτος, ήρξαστο βλάπτων τους άνθρώπους, (τη βοηθεία της μαγείας), συνελήφθη, έδικάσθη και κατεδικάσθη εις αυτοκτονίαν.

Η παινή αυτή συχνάκις έπεβάλλετο τότε ως έκλογή εις τους φορωμένους επί έγκλήματι: κατά του κράτους και τριαύται πιναι έπεβαλλόντο πολυ συχνά ως εκ των βλαδευριών της αυλής. Τοιούτον τέλος πιθανώς υπό πολλών προειρημάτο, της τόσον συνήθους στερήσεως βίων και ώτων.

Και τί είναι άραγε τούτο τό Μεδινέτ Αμπού; Είναι πραγματι τά άνακτορα του ύπερόχου δεσπότη (ως ύποθέτουσιν σοφοί τινές) ή απλώς μνημείον προς τιμήν του μεγαλείου του, όπου τό πνεύμα του Ραμψή Γ' (τον τάρον του οποίου έπιθεωρήσαμεν σήμερα την πρώϊαν), ήδύνατο να προσέρχεται εν τή μέση της ίδιας αιγλης και της ύπερμέτρου μεγαλοπρεπειας; Είναι δύσκολον να τό παραδεχθής τις, καιτοι ή δευτέρα εξήγησις είναι μάλλον πιστευτή. Οι Αιγύπτιοι βασιλείς άνήγειρον μόνον δια θρησκευτικους λόγους τας αιωνίους αυτών οικοδομάς. Βλέπει τις παραστάσεις, ατινες κοσμοοσι παραθυρον τι. όπόθεν έβλεπε δθθεν ένίοτε ο Φαραώ, εικόνας παριστώσας τους εκ Κορρά ταύρους και πέλασγούς, έτρούσκους και σαρκήρους.

Η άφελής θεωρία του κοσμου της εποχής εκείνης παραδέχεται, ότι αι επί τοίχων έπιγραφαί όμιλον περι πάντων. Εν παραδείγματι, εν Μεδινέτ Αμπού, γίνεται μνηία περί κατακραυμώνσεως των δυτικών της Αουβής φυλών και καθορίζεται τό ποσόν και ποσόν των λαφύρων: 119 κροκσόρα κτήνη, 115 ζίση 5 πήχων μήκους, 93 πολεμικά άρματα 2,310 φαρέτραι, 183 ίπποι και όνοι κτλ. Δεν είναι εκπληκτικόν, δεν είναι άστέϊον; Προς τούτοις εις τό θησαυροφυλάκιον έφυλάσσοντο βραχίς σάκκοι πλήρεις χρυσίου. όλόκληρα στρώματα άργύρου, κυανθ και υποπράσινα πετράδια πλήθος χαλκού θυμιάματα, πολύτιμα άγάλματα, σκεύη, στολισμοί.

Ο Φαραώ μεθ' ύπερηφανείας προσθέτει: «Έμάρμηνασα περί της φυτεύσεως δένδρων άπανταχού του κράτους, περί γεωργίας και πλήρους άσφαλείας των πολιτών» Όταν δε έπίπιπτον οι έχθροί, έπιτίθετο κατά αυτών, ως γιγάντιος όγκος βοδωχρούς γρανίτου: τό δε άίμα αυτών άναιμιγνύετο μετά της γης ως τά ύδατα κατά την πλημμύραν του Νείλου.

2 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ 2

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΔΕΒΑΝΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

(Συνέχεια)

Τότε ο Άργεντίνος εξήλθε της κρύπτης του και απεκαλύφθη εξ ολοκλήρου πρὸ τοῦ Ἀλφόνσου, εἰς τὸν λόγον τοῦ ὁποῖου εἶδε μεγίστην πίστην.

Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες παρετηροῦντο περιέργως, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περιπέσειν πολὺ δυνακόπως ἤθελον ἀναγνωρισθῆ. Αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν των ἦσαν κατεσχισμένα ἐκ τῶν ἀκρωθῶν θάμνων, τὰ ἐνδύματά των εἰς ῥάκη κατέπιπτον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ των ἔλαμπον ἐκ τοῦ πυρετιοῦ ἦσαν ἰδεχθεῖς.

Ὁ Ἀλφόνσος ἦτο σχεδὸν γυμνός· ἐπὶ τοῦ στήθους του ἱφαίνοντο σταγῶνες οἴματός. Τρομεροὶ δὲ κῶνωπες κίτρινοι καὶ λευκοὶ, μεγάλοι ὡς ὁ μικρὸς δάκτυλος χειρὸς, ἔβόμβουν περὶ αὐτὸν καὶ προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν πληγῶν του ἐξ οὗ περισσώτερον ὑπέφερε.

Ἐκ τῶν νυγμάτων των τὸ δέγμα ἐξοιδούτο φρικωδῶς καὶ δὲν ἐγκατέλειπον τὸ πρόσωπον τοῦ δυοῖο χόρς παρὰ δὲ τὰ προσκολληθῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους, τῶν χειρῶν του καὶ τῶν ποδῶν του. Οἱ πόδες του πρὸ πάντων, ὀλόγγυμοι ἐιδυμάτων, κεκαλυμμένοι ὄμως ἐξ ολοκλήρου ἐπὶ τῶν φοβερῶν αὐτῶν ἐντόμων, ἱφαίνοντο ὡς μία πελωρία πληγῆ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀργεντίνος, δὲν εἰρίσκειτο εἰς καλλιτέραν τοῦτου κατὰστασιν. Μόνον ὁ μὲγας ἐπεδὴ ἦτο περισσώτερον συνειθισμένος εἰς τὴν ζωὴν τῶν πορθένων δασῶν, ἤξευρε νὰ προσυλλάσσεται καλλέτερον.

— Πήγαινε. Φύγε λοιπόν! Ἐπανέλαβεν ὁ φυγᾶς, θέτων ἐκ νέου τὸ ὄπλον του ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ Γρηγόριος κατῆλθε τέλος.

— Ἐξετέλεον τὰς διαταγὰς τοῦ ἐποδοσικητοῦ εἶπεν, ἀλλὰ ἦδη ὠρκίσθη καὶ εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι ἴσυχος. Φεύγω!

Καὶ πράγματι ἤρχισε ν' ἀπομικρύνεται.

— Καὶ πρὸ πάντων μὴ κρύπτεσαι, τῆ ἐφώταξεν ὁ Βακάος εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ βλέπω ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον.

Ὁ μὲγας ἐπήκουσεν. ἤρχισε νὰ φεύγη πάντοτε ὀρατὸς καὶ στρεφόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. ἵνα εἶπῃ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον βλέμμα πάνθηρος. Τέλος ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ κατάδικος ἕνεκα τοῦ φόβου καὶ τῶν κινδύνων τοῦ φοβεροῦ τοῦτου κνηγίου, κατὰ τὸ ὅποιον αὐτὸς ἦτο τὸ θῆ-

ραμα, δὲν εἶχεν ἀποθανῆ τοὺς ἀπαισίους πόρους καὶ τὰς τρομεροὺς ἐνοχλήσεις τῶν πληγῶν του καὶ τῶν δειγμάτων τῶν ἐντόμων. Ἀλλὰ μόλις εὐρέθη μόνος, θύαν περιρρηγίτος ἐξ ἰδρώτος καὶ αἵματος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πελωρίου κορμοῦ, ὁπόθεν εἶχεν ἀπειλήσει τὸν Γρηγόριον ἢ πείνο, ἢ δίψα καὶ οἱ ἀνυπόφοροι πῆνοι τῶν πληγῶν του, τὸν κατέβαλον καὶ ἐστενοχώρουν τόσον, ὥστε μετενόησε διότι δὲν ἠκολούθησε τὸν μὲγαν, ἵνα θανατωθῆ εἰς τὸ Σαλέμ καὶ μάλιστα ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἀνακολέσῃ διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

VI

Εἰς ταῦτα προσθέσατε ὅτι ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα ἡδῆ. Ἡ καταπληκτικὴ, ἢ ἀνυπόφορος θερμότης κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, 21 Σεπτεμβρίου, ἦτο μεγαλύτερα καὶ ἀσυνήθης. Ὁ Ἀλφόνσος ἠορᾶντο ἀνερχόμενα μέχρις αὐτοῦ κύματα ὁπλονικητοῦ ἀέρος. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Τῶν εἶχεν ὁπομείνη μία τελευταία σταγὼν ῥακῆς, ἣν καὶ ἔφερεν ἀπλήστως εἰς τὰ χεῖρά του. Ἐξωγογιῆθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ φάγῃ τι. Αἱ πληγαὶ των ὑπὸ τὴν θερμότητα ταύτην καθίσταντο ἐνοχλητικώταται. Ἐρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του γύρωθεν ζητῶν πορτοκαλεῖν τινα. Πράγματι, παρὰ πόδας τοῦ πελωρίου δένδρου, ἐφ' οὗ εἰρίσκειτο, ἐνόμισεν, ὅτι διέκρινε μίαν. Πλησιάζει, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν του ἠπατήθη. ἤρχισε τότε νὰ ἐρευνᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὴ εὐρίσκων ὁ πτωχὸς τὸ δένδρον τοῦτο, ἂν καὶ εὐρίσκειτο ἐν πλησμονῇ εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα.

Τέλος τὸ μυθυσικὸν ἄρωμα ἐπρόδωκε τὴν παρουσίαν πλήθους πορτοκαλλεῶν καὶ κίτρινων, ἐκεῖ που. Ἐνθα ορατὸς ὁ Ἀλφόνσος, κατεβρόχθισε τόσα ὥστε κατέπνιξε τὴν δίψαν του, ὅπερ ἦτο καὶ τὸ σπουδαιότερον.

Ἐπειτα ἔπλυνε τὸ πρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τοὺς πόδες διὰ χυμοῦ κίτρινων καὶ τότε ἠσθάνθη ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐτα ὡς καὶ κατὰ τὴν πρωτεραίαν πλεθὺς ὧδων ἀπειτέλεσαν τὸ δειπνον του. μεθ' ὃ ἤτοιμάζετο νὰ κοιμηθῆ ὀλίγον ἐπὶ τὰ εὐεργετικὰ ἰσπεριδοσιδῆ δένδρα, ὁπότε ἤκουσε θόρυβον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του.

Ἦτο ὁ μὲγας ὅστις νωστιρηωδῶς ἐπέστρεφε. Ἡ συγκοιτώνισ τοῦ τέρατος τοῦτου νὰ ὀρμισθῆ δι' αὐτὸ ἐπανέκαρπεν εἰς τὸ Σαλέμ, ἦτο φευδῆς καὶ μόνον διὰ νὰ κερδίῃ καιρὸν, ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ ὄπλον του. Τούτου λοιπὸν γενομένου ἤρχισε πάλιν τὴν καταδίωξιν τοῦ Ἀλφόνσου.

Ἀδύνατον εἶνε νὰ περιγράψωμεν τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μαρίαν τοῦ Βραζιλιανοῦ εἰς τὴν θέαν τοῦ μὲγαντος. Ἐσπερὶ τὸ ὄπλον του, ὠλλίσθησε σιωπηλῶς διὰ μέσου τῶν θάμνων, μὴ ἀφίγων

διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν ἐχθρὸν του καὶ ἤρξαιτο ἀναρριχώμενος ἐπὶ τινος κέδρου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος καὶ πάλιν πρὸς τὸν μὲγαν, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ ἢ ὑπόθεσις αὕτη. Ἐν τούτοις ἡ θερμότης ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτὸν καθίστατο πλέον ἀνυπόφορος καὶ βαρεία. Πυκνὰ μαῦρα νέφη ἐπεκάθησαν ἐπὶ τῶν μ'γάλων δένδρων ἐπιχύσαντα σκότος εἰς τὸ δάσος, εἰς τρόπον ὥστε ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ νύξ ἐπῆλθεν αἴφνης.

Ἐπειτα ἐφάνη πάλιν διὰ μίαν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐπὶ πλέον ἐκτυφλωτικός.

Ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν δύο τοῦτων ἀνδρῶν ἡ ἀμμοσφαῖρα ἐπεκάθητο ὡς μολυβδίνη πλάξ. Ὁ Ἀλφόνσος, ἀπὸ τοῦ μετώπου οὐτίνως χονδραὶ σταγῶνες ἰδρωτὸς ἔκυπτον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κέδρου, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ὑπὸ τοῦ μὲγαντος, ὅστις ἀνεδίφη διὰ τῶν βλεμμάτων του τὰ γεωονικὰ δένδρα.

Αἴφνης ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλφόνσος:

— Γρηγόριε, ἐδῶ εἶμαι, μὴ ἐρευνᾷς πλέον. Εἶσαι ἕνας ἐπιπορικός καὶ ἀνανδρός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἔπευσεν ὁ Γρηγόριος ἀμέσως νὰ κρυβῆ. Ἦσαν λοιπὸν ἀνιμωποὶ εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν καὶ ἀνέμενον τὴν κατάλληλον στιγμὴν, διὰ ν' ἀνοίξωσι πύρ.

Ὁ κατάδικος ἐπεθύμηε ταχέως νὰ μείνῃ μόνος. Ἐλαβε τὸν πῖλον του, τὸν ἔθεσεν ἐπιτηδείως ἐπὶ τοῦ ὄπλου του, καὶ βραδέως τὸν ἔκαμε καταφανῆ διὰ τοῦ στενοῦ φυλλώματος, ἐνῶ αὐτὸς ἔμενε προσφυλαγμένος ἐπὶ τὸν κορμὸν.

Ὁ Γρηγόριος ἠπατήθη. Ἐσκόπευσε καὶ ἔσπερε τὴν σκανδάλην, ὃ δὲ πῖλος διατρυθεῖς ὑπὸ τῆς σφαίρας ἔπεσε. Θριαμβευτικὸς καγαρμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ τέρατος, ὅπερ ἀπροφύλακτον ἐξῆλθε. Τότε ὁ Ἀλφόνσος παρουσιάσθη ψυχραίμως καὶ εἶπε:

— Τὴν φορὰν ταύτην θ' ἀποθάνῃς. Κάμε τὴν προσευχὴν σου!

Αἴφνης τρομερὰ βροντὴ καταπεσόντος κερανοῦ ἐξεργάγη ἄνωθεν τῶν δύο ἀντιπάλων καὶ διέσεισεν ὅλο τὸ δάσος. Τὰ νέφη συνεσωρεύθησαν καὶ συνεπυκνώθησαν εἰς ὀλίγα λεπτά καὶ ἡ θύελλα ἐξέσπασε μὲ ἀπερίγραπτον μαρίαν.

Τὸ δάσος εἶχε καταληφθῆ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ὑπὸ τῆς σκοτεινῆς νυκτός. Ὁ Ἀλφόνσος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ φύγῃ, καὶ πράγματι ἀποφυγῶν οὕτω καὶ τὸν δεύτερον φόνον ἐτέραπῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ὅστις δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπέχῃ πολὺ.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ μὲγας, νομίζων, ὅτι ὁ Ἀλφόνσος ἀνέμενε λάμπριν τινα ἵνα τὸν κτυπήσῃ, ἔπω-

φελθεῖς τοῦ σκότους ἤρχισε νὰ φεύγῃ ταχέως.

Ἄεκα λεπτά μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἂν καὶ τὰ νέφη καθίσταντο ἐπι πυκνότερα καὶ τὸ σκότος βαρύτερον, ἐν τούτοις οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ ἠδύνατο νὰ συνεχίσωσι τὴν τρομερὰν αὐτὴν μονομαχίαν, καθὼι αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλους μετὰ ἰσοσῆτος ταχύτητος, ὥστε τὸ ζῶηρον αὐτῶν φῶς ἀντικαθίστα τὸν ἥλιον.

Αἱ ἡμέτεροι ἐν Εὐρώπῃ θέλλαι εἶνε ὄντως μηδαμινὰί ἐναντι τῶν ἐν τῇ ἰσημερινῇ τοιούτων. Ὁ θόρυβος ὅστις ἠκούετο ἐντὸς τοῦ δάσους ὠμοίαιε μὲ τὴν ταραχώδη πορείαν πυροβολικοῦ ἦν ἐπίσχυρον αἱ ὁμοβροντίαι τῶν ἐκτυφλωτικῶν ἐκκερήξεων καὶ ἐξηγροῖων αἱ ἐκτυφλωτικαὶ λάμπεις. Ἡ δ' ἐντὸς τοῦ δάσους διαμονὴ ἀνθρώπων ἦτο κατὰ τοσοῦτον κινδυνώδης, καθόσον οἱ κερανοὶ ἔκυπτον ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων.

Ὁ μὲγας, ἐλαφρὸς ὡς λαγούραρος, ἔφευγε μεθ' ὀλίγης ταχύτητός του ὡς δὲ λίαν ἐμπειρὸς περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐσκέπτετο, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀπίθανον νὰ πυροποληθῆ ὀλόκληρον τὸ δάσος. ἤξευρεν ὁμοίως ὅτι αἱ τοιαῦται θύελλα, μακρόδεις ὅσον ἡ ἐκρηγνυμένη ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, δὲν ἦσαν μεγάλης διαρκείας καὶ τοῦτο τοῦ εἶδιδε θάρος.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλους μετὰ λύσεως πρωτοφανοῦς.

Ἐνίοτε ἐξηρεῦνντο διαρκῆς ὁμοβροντία φοβερῶς ὀνηχοῦσα μετ' ὀλίγον ἠκούετο δευτέρα, τρομερωτέρα, ταύτην διεδέχεται μετ' οὐ πολὺ ἄλλη ἰσχυροτέρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Πανταχόθεν δ' ἐπρόβαλλον πύρινοι ἠλεκτρικαὶ γλώσσαι φωτὸς ἐκτυφλωτικοῦ καὶ διεστυροῦντο εἰς τὴν πρασίνην ταύτην θάλασσαν μετ' ἐκρήξεων ἐν τῷ στερεώματι.

Ἡ Φύσις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὑποταχθῆ εἰς μίαν ἀτελετήτην καταστροφὴν.

Περίε δὲ τῶν φηγάδων, οἱ τίγρεις, οἱ ὄφεις, ὅλα τὰ θηρία ἔσπευδον ζητοῦντα σωτηρίαν ἐν τῇ φυγῇ ἐπίσης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Γενομένης τήν παρελθούσαν Κυριακήν τῆς ἐτησίου ἐκκυβέσεως τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως» συμφώνως τῇ τελευταίᾳ ἡμῶν δηλώσει, ἐκέρδισαν οἱ κάτωθι σημειούμενοι ἀριθμοὶ τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα.

Ὁ πρῶτος ἀριθ. 1736 τοῦ ἐν Κερκύρα κ. Δημ. Σαρκιώτη, ἐκέρδισε τὸ χρυσὸν γυναικίον ὠρολόγιον.

Ὁ δεύτερος ἀριθ. 1852 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Παύλου Φράγκλα, ἐκέρδισε τὰ δύο ἀγαλλματικά.

Ὁ τρίτος ἀριθ. 1519 τοῦ ἐν Βιέννῃ κ. Σπ. Πετρίδη ἐκέρδισε τὴν μεγάλην ἐλαιογραφίαν.

Ὁ τέταρτος ἀριθ. 651 τοῦ ἐν Πάτραις κ. Ἀγ. Βαρουύτσου ἐκέρδισε τὴν ἐπίχρυσον σιγαροθήκην.

Ὁ πέμπτος ἀριθ. 1762 τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Σπ. Φανοπούλου ἐκέρδισε τὸ χρονόμετρον.

Ὁ ἕκτος ἀριθ. 1214 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Π. Σπυροπούλου τὸ ὄπλον.

Ὁ ἕβδομος ἀριθ. 644 τοῦ ἐν Πειραιεὶ κ. Βασιλ. Νιάκα ἐκέρδισε τὰ κρόμακτα.

Ὁ ὄγδοος ἀριθ. 1135 τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ κ. Τρ. Πετροπούλου τὴν ἐλαιογραφίαν.

Ὁ ἔνατος ἀριθ. 1870 τοῦ ἐν Κέρει κ. Φιλ. Σπάθη τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ δέκατος ἀριθ. 652 τοῦ ἐν Ὀδησσῷ κ. Μεν. Σαρκεντάρη ἐκέρδισε τὴν ὠρολόγιον σφαίρην.

Ὁ ἑνδέκατος ἀριθ. 634 τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ κ. Δ. Παρίση τὸ ἐπίχρυσον βραχιόλιον.

Ὁ δωδέκατος ἀριθ. 1119 τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κ. Π. Βασιλοπούλου τὴν ὠραίαν ἐπίχρυσον κίχλυσον.

Ὁ δέκατος τρίτος ἀριθ. 1215 τοῦ ἐν Πόρῳ κ. Τρ. Σαρράρη τὰ δίσπρα.

Ὁ δέκατος τέταρτος ἀριθ. 1737 τοῦ ἐν Πίστη κ. Σ. Λιγενῆ τὸ ὠραίον Λεύκιμα.

Ὁ δέκατος πέμπτος ἀριθ. 699 τοῦ ἐν Κων) πόλει κ. Περ. Βαλλίτη τὰ κομφοτέγγημα.

Οἱ πέντε ἐπόμενοι 1116, 617, 1739, 1201 καὶ 1820 ἐκέρδισαν ἀνά ἐν album.

Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι :

1169	1815	633	1899	1134	640
1729	1764	1140	1823	1129	632
1163	1141	1879	1009	1164	1133

1500 1826 ἐκέρδισαν ἀνά ἐν κροστάλινον μελανοδοχείον.

Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι :

1176	1418	1131	635	1804	1186
1801	903	1623	1880	1506	1814
1740	648	1868	900	1165	1584
601	1907	ἐκέρδισαν ἀνά ἐν ἱστορικὸν βιβλίον.			

Οἱ τεσσαράκοντα ἐπόμενοι :

1112	1146	650	1780	701	1874
651	1148	1745	649	1872	629
1109	1805	697	1111	696	1741
1881	1906	1882	1147	1882	1127
1138	1140	1859	1783	1822	1761
698	1782	1116	1887	1190	1819
1857	1110	1760	1221	ἐκέρδισαν ἀνά μίαν φωτογραφίαν.	

Οἱ πενήκοντα ἐπόμενοι :

1175	1818	637	1849	1208	1888
1119	1766	1883	1505	643	1876
1743	1889	1856	1909	1820	1895
1728	645	1808	1890	1006	1859
1910	1700	1855	1179	1891	1914
1339	1820	1789	1207	1893	1915
1505	1844	1173	1863	1785	1805
1896	1799	1898	1787	1890	1908
1756	1913	ἐκέρδισαν ἀνά ἐν ἡμερολόγιον ἢ ἱστορικὸν βιβλίον.			

Καὶ οἱ τελευταῖαι πενήκοντα :

1877	1707	1892	1156	1197	713
1897	1878	1159	1821	1901	1130
1061	724	509	1885	1181	1513
1905	1854	1164	632	1867	1886
1168	1116	1912	715	1884	1800
1894	1791	720	668	1796	610
607	734	1101	1828	600	755
101	749	1642	1911	1878	722
1810	605	κερδίζουσιν ἀνά ἐν ἀντικείμενον κτίμα πεντακτάχμου, τῆς ἐκλογῆς τοῦ κερδίζοντος.			

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκέρδισαν νὰ μὴ εἰδοποιήσωσιν ἀποστέλλοντες συνάμνα καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς συνδρομῆς των, ἐφ' οὗ ὁ ἀριθμὸς των.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Κυρία τις ἐπαίξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀγνωστὸν τι τεμάχιον.

— Τί εἶνε αὐτὸ; τὴν ἠρώτησέ τις.
— Α! αὐτὸ εἶνε νέον τεμάχιον, τοῦ μέλλοντος χρόνου, ἀπῆνησεν αὐτὴ μετὰ στόμου.
— Τότε ἀφήσατε ἰδὲ τὸ παίζετε εἰς τὰ μέλλοντα παιδιὰ μας, προσέθηκεν ἑτερός τις.

Παρὰ τῶ νεκροταφείῳ εἰς Κύριος παραγγέλλει ἐπιτάφιον μάρμαρον.

— Θέλετε μίαν σιγασμένην σιγήν; τὸν ἔρωτᾷ ὁ μαρμαρογλύφης.
— Α! ὄχι εἶνε πολὺ πένθιμον σύμβολον.
— Ὁ Κύριος τί ἔχει; εἶνε ἤσυχος;
— Ναί! καὶ ἤθελον διὰ τὴν σίξυγόν μου κατὰ τι μᾶλλον εὐθυμον.
— Τότε νὰ σᾶς κόμωμεν, Κύριε, μίαν πλάκα ἐσοπαρμένην με ἀνθή, ῥόδα καὶ ἴα.
— Α, ναί, ὅσον τὸ δυνατόν εὐθυμον πράγμα, νὰ μὴ με λυπῆ, ὅπου τὴν ἔχασα.

Ὁφειλέτης πρὸς δανειστήν:
— Κυλὰ ἤλθες, ἀδελφέ, ἀκριβῶς; εἶχα 20 λεπ. νὰ σοῦ στείλω γράμμα, νὰ σοῦ εἶπω, πῶς δὲν ἔχω ἄλλα. Δὲν πιστεύω νὰ τὰ θέης;

— Ἐν παράπονῳ ἔχω νὰ σοῦ κάμω, ἔλεγε πρὸς φίλον του ὁ κ. Τρ... Τσοάκι; σ' ἐπροσκάλεσα εἰς γεῖμα πησίον μου, ἐνῶ οὐ οὐδέποτε.

— Νὰ σοῦ εἶπω τὴν αἰτίαν, φίλε μου, εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ βαρετὸς εἰς τὰς σενασσοτροφάς σου καὶ ὅπου τὴν ἰγὼ σὲ βαρεθῶ, σοὶ λέγω, καλὴν νύκτα καὶ ἀπέρχομαι, ἐνῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν θὰ εἶναμαι νὰ σοῦ εἶπω νὰ φύγης, καὶ...

Ἡ Κυρία Ἀρ... ὀδηγεῖ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὁ μικρὸς ὄλονεν κινεῖται καὶ μονολογεῖ.

— Σιώπα λοιπὸν, τῶ λέγει τέλος ἡ μήτηρ μετὰ θυμοῦ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν φωνάζουν.
Ὁ δὲ μικρὸς δεικνύων τοὺς ψάλλας:
— Ἀμ τότε μαμμά, διατὶ αὐτοὶ φωνάζουν;

Ἐρώτ. Τὸ οἰκονομικώτερον δι' ἓνα πενθερόν;
Ἀπόκρ. Νὰ ὑπανδρεύῃ τὴν κόρην του ἀνευ προικῶς.
Ἐρώτ. Καὶ τί οἰκονομικώτερον τότε διὰ μίαν πενθεράν;

Ἀπόκρ. Νὰ ἔχη πολλὰ χρήματα ὁ μέλλων γαμβρός της.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ πατριωτισμὸς εἶναι ἡ καλλίτερα στρατιωτικὴ διδασκαλία.
Ὁ καλλίτερος λατρός εἶναι ἐκεῖνος, κατέπειν τοῦ ὁποῖον τρέχει τις καὶ δὲν τὸν εἰσάκουει.
Ὁ λέγων, οὐ εἶναι ἄξιος νὰ κάμῃ περιουσίαν εἰς ἓν ἔτος, ἀξίζει νὰ κερμασθῆ δώδεκα μῆνας πρότερον.

Ἡ ἐκδίκησις εἶνε φραγθόν, ἔπειτα τρώγειαι ψυχρόν.
Δύστυχοι νὰ ἔχη ἐπιτυχίαν δι' ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, χωρὶς νὰ ἔχη ἀξίαν οὔτε δι' ἑκατὸν μοιδελία.
Δὲν κοκολογεῖ τις τοὺς πλουσίους ἢ ἐνδομύχως, ἐλπίζων νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ πλοῦτος.
Οἱ ἄνδρες ἀλληλοφθοροῦνται ἐπὶ πνευματολογία, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἐπὶ ὠραϊότητι.
Ὅσάκις αἱ γυναῖκες περιπέττουσιν εἰς λάθη:
— Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν καρδίαν καὶ οἱ ἄνδρες τὴν κρίσιν, λέγουσιν.
Ἐχουσι δίκαιον, ἡ καρδία τιτρώσκειται, ἡ δὲ κρίσις κυβερνᾷ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεων εἰς Τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσὸν ἤτοι φρ. καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ἀριστέην προέσβασιν ἢ διαρκῶς Αἰ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι κούτων ρώνονται εἰς αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèrue) ἐπὶ τοῦ ἑξαετηρικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὰ κεφάλαια καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/10	κατ' ἔτος	διὰ	κατ. 6	μηνῶν	
2	»	»	0/10	»	»	»	1	ἔτους
2	1/2	»	0/10	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	0/10	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0/10	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστί ἢ ἀνόνομοι.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ καὶ **ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ** «τὸ "Αἰ-Λαῖφ"» Γεωργ. Ζαβορίτου, ἐν Ἀθήναις.—Γενομένης ἐσχάτως ἀστυκτικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Ζηχρηπλαστείου καὶ ἐργοστασίου σοκολάτας Γ. Ζαβορίτου ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, εὐρέθη καθαριότης τελεία, χρῆσις βουτύρου ἀγνοῦ καὶ ὕλην πρώτης ποιότητος. Τὸ Κατάστημα τοῦτο συγκαταλέγεται ἀπὸ τὴν καλλιετέραν τάξιν τῶν Ἀθηνῶν, παρέχει ἐκάστῳτε ὑπηρεσίαν πρόθυμον καὶ γλυκίσματα ἡμιετα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

68 ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πού είναι η χορεύτρια;

69 ΑΙΝΙΓΜΑ

Είμαι λέξις χημική
χρώματα ώραία βγάζω
χρήσιμα 'στὴ βαφικὴ
καὶ χρωματισμούς ἀλλάζω.

Τ' ὄνομά μου ἂν θεὸς ναῦρος
ἓνα σύνδεσμο νὰ πάρης
μὴν λέξιν παραπλεύρως
κι' ἓνα Ν 'ὅτὸ τέλος κόλλα
κι' ἔχεις τὰ στοιχεῖα ὅλα.

70 ΓΡΙΦΟΣ

'Ἦτοι ΧΙ νέα Στάθης

71 ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Η—αυγεί—ενει—μυτισολοπ—

Κισσός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Α. Σουέλ. — 'Επιστολή και χρήματα ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν λυπούμεθα διὰ παρεξηγήσεις. Γράφομεν.

**ΛΟΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΥΣ 1907**

*Εκαστον Γραμματίον ισχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις
τιμᾶται δραχμῶν τεσσάρων.

*Εκαστον Γραμματίον ισχύον διὰ μίαν τῶν τεσσάρων κλη-
ρώσεων, τιμᾶται δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

*Ἐν Μέγχα κέρδος . . .	ἔξ	100,000 Δρ.
*Ἐν Κέρδος . . .	ἔξ	25,000 Δρ.
*Ἐν Κέρδος . . .	ἔκ	10,000 Δρ.
Τρεῖς Κέρδη ἕκ 5,000 . . .		15,000 Δρ.
Πέντε Κέρδη ἕκ 1,000 . . .		5,000 Δρ.
411 Κέρδη ἔξ 400 . . .		41,400 Δρ.
578 Κέρδη ἔκ 50 . . .		28,900 Δρ.

*Ἐν ὅλῳ Κέρδη 225,000

*Ἡ πώλησις ἀρχαίται τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1907.

*Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Μαρτίου 1907

ΚΕΡΔΗ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

4 Μεγάλα Κέρδη ἔξ 100,000	400,000 Δρ.
4 Κέρδη . . . ἔξ 25,000	100,000 »
4 » . . . ἔκ 10,000	40,000 »
12 » . . . ἔκ 5,000	60,000 »
20 » . . . ἔκ 1,000	20,000 »
1644 » . . . ἔξ 400	164,400 »
2312 » . . . ἔκ 50	115,600 »

*Ἐν ὅλῳ Κέρδη 900,000

*Ὁ Διευθὼν Τμηματάρχης

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Α. Μ. Λάρισσα. — 'Επιταγή και βραχεία ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Προσεχῶς γράφομεν και στέλλομεν
ζητούμενον. = Σ. Σ. Αἴγιον. — Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐ-
χαριστοῦμεν. = Α. Π. Αἴγιον. — Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.
Εὐχαριστοῦμεν. = Α. Μ. Δέρι-Δάου. — 'Ελήφθη ἐπιστολή.
'Ἐλπίζομεν νὰ συμφωνήσωμεν. Γράφομεν. = Α. Κ. Τρι-
πολι. — Αποροῦμεν πολὺ δι' ἀδιαφορίαν σας. Εἶνε ἀνύ-
γνωστος ἀλιγορία. = Α. Χ. Σφάξ. — Συνδρομὴ σας ἐλή-
φθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται ταχυδρομικῶς. =
Α. Μ. Λάρισσα. — 'Ἐλπίζομεν ἐφθάσατε καλῶς και ὑγι-
ῆς. Προσεχῶς ἐρχόμεθα. = Δ. Ν. Μασσαλία. — Ἐκπύ-
δουσις ἐγένετο. Δύνασθε νὰ παρατηρήσητε ἀριθμόν σας.
— Δ. Α. Κάϊρον. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Φύλλα
τῷ ἀπεστάλησαν και ἐγράφημεν. = Η. Η. Μασσαλία. —
Ἀναμένομεν πάντοτε ἐπιστολὴν και περιγραφὴν. = Ν. Ο.
Πορτ-Σαῖδ. Μᾶς ἀμελεῖτε και οἰς ἀμελοῦμεν δὴν
πταίομεν. = Α. Κ. Βιέννην. Ὁ θυμὸς εἶνε ὄντως ἀγανά-
κτησις δι' ἀσύγνωστον σκληρότητά σας. = Α. Λστ. Πε-
τροῦπολι. Καὶ μακρόθεν ἔτι ἀκούεται ἡ ὠραία μου-
σική σας.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 18 - 20 ΤΕΤΥΧΟΥΣ

59. Ὁ κύων σχηματίζεται, ἂν ἀντιστρέψητε
τὴν εἰκόνα. Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἵππου ἡ γά-
χις τοῦ κυνός. Ἡ κεφαλὴ του παρὰ τὸ ὑπό-
δημα τοῦ ἱππέως. Ὁ σύντροφος τοῦ κολυμ-
βητοῦ φαίνεται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν δεξιόθεν τοῦ
κολυμβούντος. τῆς εἰκόνας ἀναστρεφομένης.

60. Ἀντὶ γόνυ. — Ἀντιγόνη. — 61. Εἰς τὸ
ραφεῖον γάπιον. — 62. Ἡ γυμναστική εἶνε
θυμική. — 63. Οὐαὶ τοῖς Ρωμάνοις.

Αὐται. Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 4. —
Μ. Διμητρίου ἐξ Ἀθηνῶν 5. — Μ. Σφουρῆς
ἐκ Σύρον 2. — Δ. ἐκ Πειραιῶς 4. — Γ. Παντα-
ζάκης ἐξ Ἀθηνῶν 5. — Μαρία Φιλίππου ἐκ
Πειραιῶς 3. — Γ. Δράκου ἐκ Πειραιῶς 4. —
'Ἐπ. Κυριακάκης ἐξ Ἀθηνῶν 2.

ΓΕΩΡΓ. Ε. ΚΑΚΑΜΠΟΥΡΑΣ Διευθυντὴς
τοῦ νέου Ἐσθιατορίου τῆς Αἰγύπτου.
Φαγητὰ ἐκτάκτως περιποιημένα και μαγειρευ-
μένα μετὰ μοναδικῆς τέχνης ὑπὸ εἰδήμονος τε-
χνήτου. Περιποίησης και καθαριότης ἐκτακτος.
Δοκιμάσατε ὅσοι ἔτι δὲν προσήλατε.